

NIEUWE AVONTUREN

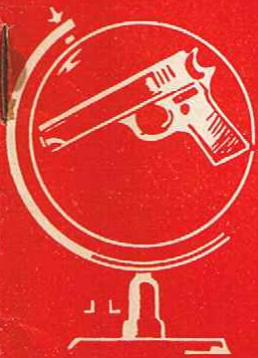
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET BERGSPOOK

N° 2289

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET BERGSPOOK

HOOFDSTUK I

LORD LISTER VERSUS ARTHUR LUPIN

Het kwam niet dikwijls voor, dat Raffles besluiteloos was, maar op die heerlijke lenteochtend in het laatst van Mei, bevond hij zich toch in een zonderlinge impasse en in een van die merkwaardige moeilijkheden, die maar niet zo eensklaps kunnen worden opgelost en waarin zelfs de schranderste mens zich tevergeefs afvraagt, wat hij moet nalaten, wat hij moet doen.

Dit gemis aan een vast richtsnoer deed zich bij Raffles gevoelen, toen hij tegenover Charles Brand gezeten was in een eenvoudig gemeubelde gelagkamer van een dier landelijke logementen, welke men in sommige streken van Normandië langs de grote heirwegen nog aantreft en die herinneringen wakker roepen aan «De Drie Muskietiers» en «Fanfan le Tulipe».

Hoe zij juist daar gekomen waren,

de twee ondernemende avonturiers, zal uit het vervolg van deze vertelling blijken.

Voorlopig zij het voldoende, hier op te merken, dat Raffles zich in Frankrijk bevond, en wel speciaal in dit noordelijke gedeelte, omdat hij er als door een onweerstaanbare macht heengetrokken werd; door de macht van het onbekende, de macht van het gevaar, en ten slotte half en half door de wil van een gevaarlijk tegenstander, die zich daar ophield. Die tegenstander was Arthur Lupin, de zoon van de befaamde Arsène, onzaliger gedachtenis.

En hier in Normandië, geen vijf mijlen in het noorden, had juist twee dagen tevoren een fel gevecht plaats gehad tussen Lupin en Raffles, niet van man tot man, maar toch een gevaarvolle strijd, een worsteling in barscheiding,

durf en slimheid.

Raffles had gewonnen, al was het dan ook op het nippertje en al was Lupin zelf hem ontsnapt.

Twee van zijn medeplichtigen echter, en nog wel van de gevaarlijkste soort, hadden er dan toch het loodje bij gelegd en waren nu in handen van de politie.

Het is volstrekt noodzakelijk, tot begrip van hetgeen nu volgt, dat wij hier in zo kort mogelijk bestek, het verloop van die ontmoeting tussen de beide bekende avonturiers verhalen.

Het was nauwelijks veertien dagen geleden, dat Raffles naar Normandië was getrokken, als gevolg van een zonderlinge, romantische onderneming met zijn duikboot, waaraan hij enkele verbeteringen had willen beproeven, maar die door een uitgebreide manoeuvre van de Franse oorlogsvloot gedwongen was geweest, om zich bij de Franse kust te verschuilen, in de onmiddellijke nabijheid van Barfleur en het was daar dat de drie opvarenden van de « Bruinvis » zoals Raffles zijn duikboot had gedoopt, Raffles, Brand en Henderson, die wonderlijke ontdekking hadden gedaan van een tweede duikboot, maar ditmaal een buiten dienst gestelde boot van de Duitse oorlogsmarine, zoals die tijdens de laatste oorlog gebruikt werden.

De ontdekking van de boot leidde tot de ontdekking van de eigenaar en die was niemand anders dan Arthur Lupin, die zich, evenals Raffles, van dit allernieuwste middel van vervoer bedienende om snel en ongemerkt van de ene plaats naar de andere te komen.

Onmiddellijk na deze ontdekking vond Raffles reeds gelegenheid, de strijd aan te binden met de gevaarlijke Franse bandiet. Hij wist zijn rotskasteel te vinden, evenals de wijze hoe Lupin daar in en uit ging en deze was, in het nauw gedrongen, wel verplicht, die prachtige schuilplaats niet alleen prijs te geven, maar door een hevige dynamiet-ontploffing te vernietigen, waarbij zijn duikboot eveneens ten onder ging. Hij had dus wel grondige reden om Raffles te haten en het duurde niet lang of hij kreeg opnieuw gelegenheid, zich te me-

ten met de man, die hem voortdurend de voet scheen dwars te zetten en zijn best beraamde plannen in duigen deed vallen.

Stoutmoedigheid kon men Lupin zeker niet ontzeggen, want wel verre van te vluchten, begon hij, daarbij geholpen door twee medeplichtigen, een reeks van zeer brutale inbraken, die hem hoe langer hoe verder westwaarts voerden, totdat zijn noodlot hem achterhaalde. En dit was juist de dag tevoren geschied.

Raffles had ontdekt, dat Lupin een grote slag voorbereidde in het kasteel van Markies Raoul de Cahussac, bijgestaan door een zekere Hudson, een Engelsman, die zich met valse getuigschriften als bediende op het kasteel had weten te nestelen, maar vooral door een vrouw van zeldzame schoonheid, die zich Blanche de Vermandel noemde en die als gaste het prachtige kasteel bezocht en daar alles in stilte had voorbereid. Maar zij hadden niet gerekend op de aankomst van Raffles, de overal-aanwezige, die zich bij de markies voordeed als Engels detective, hem verzocht, eveneens als bediende bij hem te worden aangenomen, en op die manier de gehele toelage ontdekte.

Om kort te gaan: Raffles wist de roof te beletten, hij wist te bewerken, dat Blanche de Vermandel zowel als Hudson gearresteerd werden, maar hij kon niet beletten, dat de vrouw op het allerlaatste ogenblik Lupin wist te waarschuwen, die buiten het kasteel op de loer lag, zodat hij nog juist de vlucht kon nemen. Tot overmaat van ramp moest Raffles, door « de Vrouw in het Zwart » verraden, (dit was de naam, waaronder Blanche bij de politie te Londen bekend was) zelf de vlucht nemen zonder iets anders te hebben kunnen uitrichten dan een inbraak te beletten, die zeer waarschijnlijk aan Lupin een groot fortuin in handen zou hebben gespeeld.

En nu zaten zij daar, Brand en Raffles, weliswaar uitnemend vermomd, maar nog geenszins gerust omtrent de loop der gebeurtenissen.

Lupin was weg, maar waar was hij

nu? Zwierf hij soms nog rond in de buurt van Vauville, in de omgeving waarvan het kasteel der Cahussacs gelegen was? Had hij zich ingescheept aan boord van een zijner motorboten en trachtte hij nu ongemerkt Engeland te bereiken? Had hij misschien koers gezet naar Spanje? Bevond hij zich te Parijs en was hij ondergedompeld in de miljoenen menigte? Dit waren vragen, die moeilijk te beantwoorden vielen.

Raffles was er de man niet naar, om zijn tegenstander te onderschatten, hij wist dat Lupin een waar genie was in de vermomningskunst en over vele en machtige vrienden kon beschikken, zowel als over schier onuitputtelijke hulpbronnen. Hij wist dat hij zeer rijk was en overal geld verborgen had, dat er honderden mensen waren, die hem op het eerste woord zouden bijstaan, hetzij uit genegenheid, hetzij uit vrees en dat het er volstrekt niet naar uitzag alsof de politie, die hem nooit te pakken had kunnen krijgen, bij deze gelegenheid gelukkiger zou zijn.

En nu vloemde de onzekerheid van Raffles hieruit voort, dat hij vastbesloten was, zich niet voor verslagen te houden, maar integendeel, de strijd met de Franse bandiet tot het uiterste voort te zetten.

Om dat te kunnen doen was het natuurlijk in de eerste plaats noodzakelijk, te weten waar hij zich bevond en dat hield juist de beide vrienden hier in Frankrijk, ofschoon zij zich zeer wel bewust waren van het precaire van hun toestand, want ook naar Raffles en zijn beide helpers zocht de gehele politie van Normandië, nu Blanche de Vermandel hem verraden had.

Zoals de beide vrienden daar nu zaten, zagen zij er uit als Belgische vee-kopers, die vaak naar Normandië komen, om daar zaken te doen.

Terwijl zij daar nog beraadslaagden, werd de zaak intussen nog een weinig gecompliceerder, want de dikke waard, die achter zijn buffet rustig zijn krantje zat te lezen, uitte plotseling een kreet en riep uit, terwijl hij zijn pijp uit zijn mond nam, juist bijtijds om te beletten

dat het bruin doorgerookte ding zou vallen:

— Het lijkt wel of de duvel er mee speelt. Die kerel heeft vast kennis aan hem. Ze hebben geen twee uur gevangen gezeten gisternacht. Allebei weg, of ze door de grond gezonken zijn. Ik moet zeggen, ik heb er respect voor.

Als bij instinct wisten Raffles en Brand onmiddellijk waarover de man het had, maar dat mochten zij natuurlijk niet laten blijken en daarom vroeg Raffles met voorgewende onverschilligheid:

— Waarover spreek je, vriend? Wie zijn er ontsnapt?

— Wie anders dan dat zwarte wijf en die zogenaamde bediende. U weet toch wat er gebeurd is? Ik heb het u toch verteld. Het was me een spektakel op het kasteel. Er zijn zelfs journalisten uit Parijs voor gekomen. Zo iets hebben we hier nog nooit beleefd.

— Als je nu eens ter zake kwam, was, zei Raffles een beetje ongeduldig. Van die poging tot inbraak weet ik af en ook dat die Londense vent er achter zit en dat er een mooie vrouw aan heeft meegedaan, maar dat is dan ook alles.

— Nu dan, die mooie vrouw is gevangen genomen, maar is er al weer vandoor. Zij heeft geen volle nacht gevangen gezeten. En nu weten zij helemaal niet waar zij is en ze zoeken zich gek. Hier, lees zelf maar, ik word door mijn vrouw geroepen. Ik moet aan het werk.

Door het kleine raampje achter het buffet zagen de beide vrienden haar driftig wenken naar de man, die volgens haar zeker zijn tijd zat te verknoeien.

Toen Raffles en Brand dit bericht gelezen hadden, keken zij elkaar een ogenblik zwijgend aan tot Raffles eindelijk zacht zei:

— Ik heb het van de beginne af gezegd: Arthur Lupin is sterk, buitengewoon sterk.

— Je denkt dus dat hij het was, die hen bevrijd heeft?

— O, daaraan twijfel ik geen moment. Ik erken dat het getuigt van een buitengewone stoutmoedigheid om zo iets te ondernemen, terwijl men zelf nog wordt nagejaagd en zich dus aan een dubbel

gevaar blootstelt. Maar het is juist iets voor hem. En hoewel ik hem een gevaarlijke schurk acht, ik kan niet anders dan hem bewonderen om die brutaliteit. Die jonge, knappe vrouw is hem zeker van veel nut, die man, die Cook weet misschien wel wat te veel van hem; hij had hen beiden nodig en hij heeft niet geaarzeld hen te gaan bevrijden, volgens een methode die wij nu nog niet kennen, maar die zeker geniaal zal zijn geweest. Hij heeft zich misschien vermomd als cipier of als gevangenisdokter, of als geestelijke, of weet ik véél; hoe dan ook, ze zijn ontsnapt, zij zijn weer bijeen en daarmee moeten wij rekening houden. In zekere zin heeft het zijn voordelen, want nu weten wij thans weer, dat zij deze streek van La Manche nog niet verlaten hebben.

Het zou maar al te gauw blijken, dat Raffles aan die wetenschap bitter weinig had.

Want hoewel de waakzaamheid der politie verdubbelde, hoewel men de gehele kuststrook afzocht, hoewel in alle plaatsen van enige betekenis, zowel als in de kleinste vissersdorpjes van Barfleur tot Vauville en van Isigny tot Barneville, dat geheel onzaglijk gebied van La Manche doorzocht en uitgekamd werd, de gendarmes vonden niets, dat ook maar de allergeeringste aanwijzing kon geven.

Zo verliepen de dagen, Raffles werd hoe langer hoe ongeduldiger, hij zelf zocht ijverig mee, al was het dan volgens een andere methode, en toen kwam, juist na een week, plotseling dat verbijsterende bericht, dat men met zekerheid sporen van Lupin gevonden had te Perpignan.

Perpignan. Dat wil zeggen een stad, juist aan het tegenovergestelde uiteinde van Frankrijk gelegen, als het ware aan

de voet van de oostelijke Pyreneeën en gelegen aan de Middellandse Zee.

Voor het eerst sedert lange tijd voelde Raffles zich verslagen.

Het bericht uit Perpignan was van de vorige dag en het meldde, dat er daarginds in een afgelegen villa van een schatrijke Amerikaan, die er slechts een paar lentemaanden doorbracht, een stoutmoedige inbraak was gepleegd, waarbij de inbreker maar juist had weten te ontsnappen, door het begaan van een van die kleine vergissingen, die zelfs de geniaalste mannen wel eens bedrijven. Er was namelijk een dag tevoren juist een alarmstelsel aangebracht in de villa en dat had hij zeker niet geweten.

Het moest Lupin geweest zijn, het kon bijna niet anders. De Amerikaan beschreef hem als een niet zeer groot, maar fraai gebouwd man van nog geen dertig jaar, met een zeer donker gelaat, groengrijze ogen, een olijkleurige tint, een laag voorhoofd en glanzend zwart haar. Dat alles had hij kunnen zien, omdat er een korte worsteling had plaats gehad tussen hen beiden, waarbij de inbreker zijn masker had verloren. Verder had de Amerikaan nog kunnen opmerken, dat zijn nachtelijke bezoeker een kruisvormig litteken op het voorhoofd had, en dat klopte precies, want inderdaad wist de politie van geheel Frankrijk, dat Lupin bij een onlangs plaats gehad hebbend gevecht een dubbele wonde aan het voorhoofd had opgelopen, die van tamelijk ernstige aard was geweest.

Hoe dit ook moge zijn, Raffles had het bericht in de bladen ternauwernood gelezen, of hij klemde de handen tot vuisten ineen en zei kortaf tot Brand:

— Maak je reisvaardig, Charles, over een uur vertrekken wij naar het zuiden.

HOOFDSTUK II

EEN MODERNE RINALDO RINALDINI

Het duurde geen week of geheel Roussillon was in opschudding.

Want niet alleen te Perpignan, maar ook meer naar het noorden, in Revivals, in Estagel en in St. Paul was de geheimzinnige bandiet gesignaleerd, en gesignaleerd op een wijze, die zeer onaangenaam was voor degenen die signaleerden, want in alle gevallen ging het gepaard met een inbraak, een enkele maal met geweldpleging, toen de benadeelde ontijdig wakker werd en zich poogde te verzetten tegen de ongewenste bezoeker.

En Perpignan en St. Paul liggen hemelsbreed omtrent 200 kilometer van elkander verwijderd.

En geen spoor, geen enkel spoor van de stoutmoedige bandiet, die aldus schrik en ontsteltenis verspreidde onder de villa-eigenaars en de kasteelbewoners.

Ten hoogste vond men 's ochtends een paar uitgedraaide hengsels, want het scheen een liefhebberij te zijn van Lupin, dat hij de deuren aan de verkeerde kant opende, dat wil zeggen, bij de scharnieren. Het schijnt nog niet algemeen te zijn doorgedrongen bij de meesten, dat de hengsels van een deur een zeer zwakke plek vormen. Scharnieren kan men niet afsluiten, zoals een slot en het valt aan een enigszins geoefend inbreker niet zo moeilijk, de pennen uit de hengsels te nemen als ze zichtbaar zijn en ze eenvoudig uit te zagen als ze het niet zijn.

Ramen schenen voor hem in het geheel niets te betekenen te hebben.

Meestal trad hij alleen op, maar de politie geloofde, dat er toch altijd een medeplichtige op de uitkijk stond, die tevens de auto bestuurde, waarmee hij na gedane zaken, snel als een stormwind verdween.

Wij noemden zoëven de naam van Lupin als de dader en volgen daarin slechts

de Franse politie na, die er reeds na de derde dag niet meer aan twijfelde of de stoutmoedige booswicht had geheel Frankrijk doorkruist en dat hij het was, die hier nu opnieuw aan de arbeid was gegaan, terwijl daar in het noorden de gendarmes nog steeds ijverig naar hem zochten.

Waar bleef hij na zijn inbraken? Men wist het niet, men tastte in het duister en men kon hoogstens iets vermoeden.

En dat vermoeden wees in een bepaalde richting: naar het zuiden.

De politie meende, dat Lupin met zijn buit in zijn auto zover naar het zuiden reed als maar mogelijk was, daarbij herhaaldelijk de Spaanse grens passeerde (een paar malen namelijk hadden Spaanse douaniers een zwart ding horen en zien voorbijflitsen, dat zij beschreven als een reusachtige kanonskogel, maar dat heel waarschijnlijk niets anders was geweest dan de zeer snelle auto van Lupin). En waar hij niet verder kon, laadde hij de buit uit, liet zijn medeplichtige met de auto verder gaan en trok zich in de bergen terug.

Nu, dit wilde zoveel zeggen als volstreekte veiligheid, want het gebied der Pyreneeën is geweldig uitgestrekt. Zoals de wielrenners uit de Tour de France zouden kunnen bevestigen, zijn de wegen er tamelijk schaars, terwijl Lupin er zich natuurlijk wel voor wachte, zich op die gebaande wegen te vertonen.

Er zou een leger van honderdduizenden nodig zijn, om behoorlijk toezicht te kunnen uitoefenen in en op die geweldige bergketen, die zich uitstrekt van de Middellandse Zee tot aan de Golf van Biscaye, over een afstand van bijna 400 kilometer en een breedte, die afwisselt van 100 tot 160 kilometer.

Wanneer de Siciliaanse bandieten zich veilig achten in hun bergen, hoeveel te meer moet dit dan het geval zijn voor

de rovers, die de Pyreneeën als hun schuilplaats hebben uitgezocht.

Want het bleek al spoedig, dat Lupin niet allèen optrad.

* * *

Het was in deze warwinkel van vermoedens, onderlinge verdenkingen, jachten en ontsnappingen, dat Raffles, Brand en Henderson op een zeer warme namiddag te Perpignan aankwamen en daar hun intrek namen in een van de duurste hotels, waarvan de vensters uitzicht gaven over de prachtige baai en de immer blauwe golven van de Middellandse Zee.

Voorlopig was Raffles voornemens, zich uit te geven voor een rijke Amerikaan, die met zijn secretaris en chauffeur voor zijn genoegen reisde en van plan was, enige tijd door te brengen aan de Azuurkust, met Perpignan als hoofdkwartier.

Raffles was nog nauwelijks enkele uren te Perpignan of de weinige daar verschijnende avondbladen kwamen alweer met nieuwe berichten omtrent opzienbarende inbraken, ditmaal weer in de onmiddellijke omgeving van Rivesaltes.

Het scheen een plaag te worden, een ware ramp voor de streek, erger dan die van sprinkhanen.

Men had de politieposten zoveel mogelijk versterkt, maar wat baatte dit? Men kon toch bezwaarlijk enige regimenten infanterie te hulp roepen; en dat zou toch op zijn minst nodig zijn geweest om met enige kans van wel slagen te kunnen optreden tegen het geboefte, dat zich na iedere gelukke aanslag haastig terug kon trekken naar het gebergte, waar het zich volkomen veilig kon achten.

Raffles las het bericht hieromtrent, terwijl hij met Brand gezeten was op het ruime balkon van zijn logeerkamer.

Het gelaat van Raffles stond ernstig, toen hij op zachte toon begon, na zich te hebben overtuigd dat de aangrenzende ramen en balkondeuren gesloten waren:

— Dat alles ziet er lelijk genoeg uit, Charles. Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat Lupin niet allèen optreedt,

maar overal handlangers, beschermers en vrienden heeft, in het zuiden des lands zowel als in het noorden. En hier is de toestand des te beroerder door de onmiddellijke nabijheid van de bergen. Zij zijn zo dicht bij, dat wij, waren wij aan de andere zijde van het hotel, op het dak, hun uitlopers zelfs met het blote oog zouden kunnen zien. Een snelle rit van een half uur met een auto is voldoende iemand daarginds te brengen en de politie hier weet maar al te goed, hoe gevaarlijk het is, om het gespuis te achtervolgen tot in hun hollen. Zeker, ook zij bezit in haar midden dappere mannen, die in het gebergte geboren en getogen zijn en het goed kennen, maar zij vormen een geringe minderheid en kunnen niet steeds altijd en overal tegelijk gebruikt worden.

— Ik voor mij kan ook niet begrijpen, Edward, hoe de Franse politie er hier in zal slagen, zich meester te maken van die gevaarlijke bandiet.

— En van de vrouw, amice, vergeet vooral de vrouw niet, zei Raffles veelbetekenend. Wie weet is zij nog wel gevaarlijker. Herinner je je, op welke wijze zij mij heeft willen doden met het gifgas, dat in de greep van haar waaier verborgen was? Die vrouw wijkt voor niets en ik beklag haar vijanden.

— Dan zouden wij ons zelf dus moeten beklagen, merkte Brand droogjes op. Ik ben althans blij, dat zij niet weet dat wij hier zijn.

— Dat is zeker een gelukkige omstandigheid, Charles, en wij moeten al het mogelijke doen, ons incognito zo lang mogelijk te bewaren. Wij kunnen slechts met enige kans van slagen tegen het drietal optreden als Lupin onkundig blijft van onze tegenwoordigheid hier.

— Ik heb gelezen, Edward, dat ook Scotland Yard enige van haar bekwaamste mannen naar Frankrijk heeft gezonden, zodra het ruchtbaar werd, dat Blanche de Vermandel in Normandië gesignaleerd was. Zouden zij haar naar hier zijn gevolgd, afgaande op de berichten in de bladen?

Raffles wilde juist een antwoord geven, toen zijn oog viel op een grote toerauto, die zoëven was komen aanrij-

den en parkeerde voor het hotel, waaruit dadelijk een portier en een groom kwamen aansnellen, om zich meester te maken van de bagage.

En toen zei Raffles met de grootste bedaardheid:

— Daar zijn zij al. Herken je hem niet?

Brand boog zich een weinig over de rand van het balkon heen en slechts met grote moeite bedwong hij de kreet van verbazing, die hem naar de lippen drong; de zwaargebouwde, grote man met zijn blonde baard, die daar zoëven uit de auto was gestapt, was niemand anders dan Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van de politie in de Londense City.

— Baxter in persoon, mompelde Brand, die zijn ogen bijna niet kon afwenden van de man, die gedurende zoveel jaren alles in het werk had gesteld om zich meester te maken van de langgezochte gentleman-dief. Hij acht de zaak dus wel van heel groot belang. Ik heb nooit gehoord dat een hoofdinspecteur van politie zijn post verliet om persoonlijk een misdadigster te vatten.

— Misschien heeft hij vacantie, merkte Raffles laconiek op. En zo kan hij het aangename met het nuttige verenigen. Trouwens, het gebeurt wel eens meer dat een hooggeplaatst politieambte zich de moeite geeft, persoonlijk een onderzoek te leiden. Intussen blijf ik het het waarschijnlijkst achten, dat Baxter zijn jaarlijks verlof heeft aangevraagd, dat hij hier in het zuiden van Frankrijk komt doorbrengen, zoals hij vaak doet en dat hij nu de heren vergezelt, die daar eveneens zijn uitgestapt en onder wie ik mijn goede oude vriend Dick Sullivan meen te herkennen. Wij hebben in lang niet met elkaar te doen gehad.

Brand keek een ogenblikje naar de beide detectives die zoëven waren uitgestapt op de hielen van Baxter, die reeds in het hotel was verdwenen en zei toen hoofdschuddend, heel zacht:

— Baxter begrijpt zeker volstrekt niet, in welk een gevaar hij zich gaat begeven. Hij heeft geen begrip van de moeilijkheden, die hem hier te wachten

staan.

— Nu, die zal hij dan spoedig genoeg ervaren. Ik denk, Charles, dat ik niet ver van de waarheid ben, als ik het vermoeden uitspreek dat onze goede Baxter zijn enigszins geschokte roem, nieuwe luister wil bijzetten door in persoon de arrestatie te leiden van « de Vrouw in het Zwart », die naar zijn inzicht misschien een peulschilletje is. Stel je ook eens voor, dat hij erin zou slagen, die vrouw onschadelijk te maken, die maanden achtereen schrik en ontsteltenis heeft verspreid onder de Londense leden van de Upper-Ten, die zij soms heel in het begin van de avond ging bezoeken, zwaar gesluierd en met haar paarlemoer ingelegde revolver in de hand.

— Nu ik er eens over denk, Edward, geloof ik eerder, dat Baxter de reis eenvoudig over Normandië heeft gemaakt, met de bedoeling, dat de beide detectives de vrouw zouden overnemen van de politieautoriteiten van Vauville, want zij zal toch in de allereerste plaats te Londen moeten terechtstaan, als zij ooit wordt gegrepen, en toen heeft misschien zijn dwaze eerzucht hem gedreven, hierheen te reizen op het bericht, dat zijn detectives achter het net visten en dat de vrouw ontsnapt is.

— Dat geloof ik haast niet, replieerde Raffles en ziehier waarom. Die ontvluchting had ruim een week geleden plaats en de reis naar Frankrijk duurt slechts twee dagen, zelfs met de trein. Er zou dus een hiaat zijn van vijf dagen en ik weet niet, hoe je dat zou willen aanvullen.

— Het is ook niet aan te vullen, tenzij men kon aannemen, dat het bericht van de ontvluchting niet onmiddellijk in Londen bekend is geworden.

— Ja, maar dat zullen wij toch maar liever niet doen, hernam Raffles met een glimlachje. De zaak was van te veel gewicht om ze te verzwijgen, al kan ik mij voorstellen, dat de politie van Vauville de zaak niet onmiddellijk ruchtbaar heeft gemaakt, in de hoop, dat de vrouw nog dezelfde nacht zou worden gegrepen. Neen, amice, vermoedelijk had ik het bij het rechte einde en denkt

Baxter hier zijn vacantie door te brengen. Het zou me zelfs niet verbazen als hij zich niet persoonlijk met de zaak zou bemoeien en alles aan zijn twee detectives zou overlaten, om dan naderhand alle roem en eer voor zichzelf op te eisen.

Brand keek de beide detectives na, toen zij op hun beurt in het hotel verdwenen, na even met de chauffeur te hebben gesproken van hun wagen en zei toen:

— Sullivan wordt een dagje ouder, maar hij ziet er toch nog sterk en ondernemend uit.

— Ik acht hem een van de beste detectives van het korps, Charles. Ik wil je eerlijk zeggen, dat hij mij menigmaal in een heel lastig parket heeft gebracht. Het is nog geen vier jaar geleden, toen hij er eenmaal in slaagde mij te arresteren, en al duurde het dan ook geen vol etmaal voor ik weer vrij was, zo deelt hij toch die eer met slechts weinig anderen. Een dappere kerel, een heldere kop, en een vijand, voor wie ik ontzag heb. En ik gun 't hem van harte dat hij hier moge slagen bij zijn poging, om « de Vrouw in het Zwart » gevangen te nemen.

— Zou hij zich om Lupin niet bekommeren? vroeg Brand.

— Dat wil zeggen, als hij hem weet te pakken te krijgen, zal hij het natuurlijk niet laten, maar de Franse politie zou hem de buit onmiddellijk afhandig maken, omdat die gevaarlijke booswicht in Frankrijk heel wat meer op zijn kerfstok heeft dan het betrekkelijke bagatel, waaraan hij zich een paar weken geleden, toen hij ons naar Londen gevolgd had, op Engelse bodem heeft schuldig gemaakt.

Het bleef even stil en toen hernam Brand, die peinzend voor zich uit had zitten staren over het blauwe water van de haven en de talloze schepen die daar voor anker lagen:

— Vind je niet dat onze aanwezigheid hier nu wel een beetje precair wordt? Het is duidelijk dat zij voornemens zijn in ditzelfde hotel hun intrek te nemen.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Wij zijn uitstekend vermomd, en bovendien, wie zou ons thans hier zoeken?

Raffles kreeg geen antwoord op die vraag, want er werd op de deur van de kamer geklopt en toen hij van het balkon af « entrez » riep, kwam er een piccolo binnen, met een brief op een zilveren blad, dat hij Raffles voorhield.

Raffles nam de brief een weinig verbaasd van het blad, zag echter dat hij goed geadresseerd was aan « de Wel Edelgeb. Heer Arnold Baker, « Hotel de l'Univers » en ook dat het couvert geen postzegel droeg.

— Dat is merkwaardig, zei hij met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Wij zijn hier nog geen dag en men heeft reeds van onze aanwezigheid gehoord.

— Monsieur Baker is zo bekend, zei de piccolo met een grijnslach, om de Amerikaan te strelen.

— Zou je dat denken, jongen? hernam Raffles. Nu, misschien is het wel zo, wordt er op antwoord gewacht?

— Non, monsieur. De brief is gebracht door een man, die dadelijk weer vertrok, zowat tien minuten geleden.

— Verdwyn dan maar, vriendje, zei Raffles. De jongen ging heen en Raffles scheurde de enveloppe open, nam er een in vieren gevouwen stuk papier uit en begon te lezen.

Naarmate hij las, kreeg zijn gelaat eerst een verbaasde, daarna een spottende uitdrukking.

Toen hij er mee klaar was, wierp hij Brand een eigenaardige blik toe, en zei met een kort lachje:

— Wij behoeven althans niet bevreesd te zijn, Charles, dat onze vermomming doorzichtig is. Men houdt mij wel degelijk voor Arnold Baker uit Philadelphia en men denkt dat ik enige malen miljardair ben en het goud met kruiwagens in mijn kluizen laat rijden.

— Wie is men? vroeg Brand, zeer nieuwsgierig.

— Men, dat zijn de vrienden van Lupin en dat is hij misschien zelf wel. Kom aan, Charles, ik zal je niet lang in het onzekere laten. In deze brief word ik vriendelijk uitgenodigd, overmorgen op een nauwkeurig aangewezen uur, een

som van 50.000 dollar in handen te stellen van iemand, die wij voorlopig maar X zullen noemen en die zichzelf, misschien met een weinig overdrijving, « het Bergspook » noemt en wel op straffe van verbeurte van het leven, als ik mocht weigerachtig blijven, dat burgermanskapitaal over te dragen.

Brand keek Raffles strak aan, bewoog even zijn lippen, liet een niet al te echt klinkend lachje horen en zei toen:

— Je wilt me natuurlijk voor de gek houden.

— Ik denk er niet aan, amice. Hier, overtuig je zelf.

Hij stak Brand de brief toe.

Het epistel was in het Frans geschreven, met een uitstekende hand, zonder enige taal- of stijlfout en luidde vertaald aldus:

« Mijnheer Arnold Baker,

Als gij gesteld zijt op het behoud van uw leven, zult gij u overmorgen om vijf uur precies in de namiddag bevinden bij het kleine kapelletje, hetwelk staat bij de splitsing van de weg van Perpignan naar Toulouges en van eerstgenoemde stad naar Bagas. Bij de kapel zal zich een man bij u voegen, die in opdracht heeft, u naar een plek te brengen, waar gij drie andere mannen zult vinden, aan wie gij een som van 50.000 dollar ter hand zult stellen, in contanten of effecten van dezelfde waarde. Geen cheque.

Onze afgezant zal zich aan u kenbaar maken door het wachtwoord « Nipul » uit te spreken. Slechts hem zult gij dus volgen. Hij heeft onze volmacht. Gij moet alléén komen en bedenk dat de minste onbescheidenheid van uw kant uw dood zou kunnen betekenen. Wij hebben het punt goed gekozen en bestrijken het van een veel grotere hoogte met onze geweren. Wees dus voorzichtig en neem niemand mee, want het zou u slecht vergaan.

Komt gij morgen niet, dan geven wij u nog precies 24 uren, in de mening, dat gij wellicht het geld nog niet hebt kunnen losmaken, maar na afloop van die termijn is uw lot bezegeld en zult

gij gedood worden.

Dus nogmaals: laat vooral de politie er buiten, want zij zou ons toch niets kunnen doen en bovendien is een dode niet meer tot leven te brengen.

Het Bergspook ».

Brand was onder het lezen bleek geworden, en zijn hand trilde even, waarin hij het noodlottige papier hield.

— Je licht natuurlijk dadelijk de politie in.

— En het dreigement, Charles?

— Dat is waar, mompelde de jongeman. Maar wij zouden hen met een overmacht kunnen overvallen.

— Dan zouden wij eerst moeten weten waar zij zich bevinden, Charles? Dit is geen loos dreigement, geloof dat maar. De plek is natuurlijk zeer zorgvuldig uitgezocht en je kunt er op rekenen, dat zij inderdaad van alle kanten bestreken kan worden met goede geweren, in handen van lieden, die zich veel hoger bevinden, misschien aan de overzijde van een diep ravijn, zodat zij zich snel in veiligheid kunnen brengen.

Brand zweeg even en vroeg toen:

— Zou Lupin hier achter zitten?

— Natuurlijk. Zijn naam komt immers in de brief voor.

— Zijn naam? vroeg Brand verbaasd. Welneen, die wordt in het geheel niet genoemd.

— En het wachtwoord dan? Draai het maar eens om. Het is een anagram.

Brand vloog de brief nog eens door en riep toen uit:

— Nipul, Lupin. Waarachtig, je hebt gelijk. Dat was mij ontgaan. Des te gevaarlijker wordt de zaak. Wat moeten wij in 's hemelsnaam doen?

— Wel, in de allereerste plaats dat punt eens gaan onderzoeken en dat wel zo gauw mogelijk. Helaas wordt het nu reeds te donker en het is te laat, maar wij kunnen de avond besteden aan voorbereidselen. Charles, ik geloof dat wij hier een spannend avontuur tegemoet kunnen zien.

— O ja, wat dat betreft, aan spanning zal het ons zeker niet ontbreken, zuchtte Brand.

HOOFDSTUK III

OP ONDERZOEK UIT

Raffles zelf was er verre van, al liet hij het niet blijken, de zaak als een grap op te vatten. Hij had onmiddellijk de ernst ingezien van die dreigbrief, die hem slechts op één punt geruststelde: Lupin of zijn handlangers hadden zijn vermomming niet doorzien, en hielden hem inderdaad voor Arnold Baker, de steenrijke industrieel uit Philadelphia. Ware het anders, dan zou waarschijnlijk reeds een sluipmoordenaar hem een kogel door het lichaam hebben gejaagd.

Want Raffles wist nog meer: hij begreep dat Perpignan letterlijk krioelde van handlangers van de Lupin-bende, die niet zelf deelnamen aan de overvallen en berovingen, aan de inbraken en de diefstallen, maar die alleen in opdracht hadden, hun oren en ogen goed de kost te geven en onmiddellijk inlichtingen te verstrekken omtrent al hetgeen de moeite waard was, aan het hoofdkwartier te worden overgebracht. Aan het hoofdkwartier van dat geheimzinnige « Bergspook », dat nu reeds sedert verscheidene weken de streek onveilig maakte, en dat tot nieuw leven ontwaakt scheen te zijn onmiddellijk na de komst van Lupin, de geduchte bandiet.

— Ja, het was heel goed mogelijk, dat er zich onder het hotelpersoneel van die spionnen bevonden. Dit is volstrekt niet vreemd, en de politie in alle grote steden weet er van mee te praten, hoe onder die honderden kelners, kamermeisjes, koks, werksters, ja zelfs piccolo's, handlangers schuilen van hotelratten en gevaarlijke dieven, die niets anders te doen hebben dan op te letten en rapport uit te brengen.

Het is voor een gerant van een hotel, waar driehonderd en soms meer bedienden werkzaam zijn, schier onmogelijk, zich, vooral bij het begin van het seizoen, als alles zo druk is, te vergewis-

sen of de getuigschriften wel deugdelijk zijn, die hem worden voorgelegd. Het komt zelfs menigmaal voor, dat hij ook zonder getuigschriften lieden in dienst neemt, als anderen plotseling vertrokken zijn, wanneer die sollicitanten maar enige talen spreken, en zich goed weten voor te doen.

Dat alles wist Raffles evengoed als de politie het wist, en op zich zelf kon het feit dus geen verwondering baren, dat de bandieten zo gauw reeds van zijn aanwezigheid hadden gehoord.

Zo vast was hij hiervan overtuigd, dat hij niet eens de piccolo durfde ondervragen die het briefje had binnengebracht, uit vrees, dat ook die knaap van het « Bergspook » mocht zijn.

De beide mannen hadden de brief op het balkon gelezen, en wie weet had een spion van de overzijde van de kade hen daarbij gadegeslagen. Het was zaak, van nu af aan de grootste voorzichtigheid te betrachten, en vooral goed in de eenmaal aangenomen rol te blijven volhard.

Raffles begreep evenwel dat het volstrekt noodzakelijk zou zijn, zich nog een ander toevluchtsoord te verschaffen waar hij zich zonder gezien te worden zou kunnen vermommen, en daar maakte hij in de allereerste plaats onmiddellijk werk van.

Hij had het grote voordeel, dat hij niet alleen Perpignan, maar een groot deel van de omgeving voortreffelijk kende, want hij had er als knaap, als jongeling en als volwassen man herhaaldelijk gezworven, telkens weer onweersstaanbaar getrokken naar dit kleine hoekje aards paradijs. Hij kende elk straatje van het oude Perpignan.

Maar grote voorzichtigheid bleef geboden, want Raffles had het gevoel, alsof hij nu onophoudelijk bespied zou worden.

Aan de politie dacht hij, op dit ogenblik althans, geen seconde. Hij kende de Siciliaanse en de Spaanse bandieten, de bergrovers uit het zuiden van Frankrijk en hij wist maar al te goed, dat die heren het nooit bij een loze bedreiging laten, en meedogenloos optreden, als zij bemerken, dat men hun waarschuwingen in de wind heeft geslagen. Wilde hij terugslaan, en dat was hij vast voornemens, dan moest het ook onmiddellijk raak zijn, en de tegenpartij moest aanstonds als het ware verlamd zijn.

Ook daarvoor was het nodig, dat er aanstonds werd uitgekeken naar een betrouwbare schuilplaats, waar wapens en kleren, vermommingen en andere noodzakelijke dingen zouden kunnen worden verborgen.

Nu wist Raffles zulk een plek, die hij gemakkelijk met zijn motorboot zou kunnen bereiken, zonder dat het voor een levend wezen, uitgezonderd een vogel, mogelijk zou zijn, hem daarbij gade te slaan. De natuurlijke gesteldheid van de bodem ter plaatse maakte dit ten ene male onmogelijk, nog afgezien van de snelheid van zijn boot.

Zeker, Raffles en Brand zouden ook de volgende ochtend, zonder zich te vermommen, de aangewezen plek kunnen onderzoeken, maar zij zouden daarbij stellig gevolgd worden, en dat onderzoek zou misschien argwaan wekken.

Het was dus voor alle dingen beter, dat Raffles en Brand zich opnieuw in een andere huid staken, en dat Baker en zijn secretaris zolang van het toneel verdwenen.

En kon het niet anders, dan zouden zij zelfs niet meer voor de dag komen, de bandieten zouden dan lelijk op hun neus kijken, en begrijpen, dat de Amerikaan zich door een vlucht onttrokken had aan de noodzakelijkheid, of 50.000 dollar, of zijn leven te geven.

Misschien echter zou dit grote moeilijkheden voor Raffles meebrengen, en hij besloot te handelen, zoals de omstandigheden het zouden voorschrijven.

Die avond viel er weinig meer te doen.

Henderson werd nauwkeurig op de hoogte gebracht, en de reus met zijn geweldige spierkracht trilde als een es-

penblad van verontwaardiging, toen Brand de inhoud van de brief voor hem vertaald had, en hij werd bleek als het papier, waarop die dreigende woorden geschreven stonden.

Het kostte zelfs enige moeite, de brave Hercules te overtuigen, dat hij het leven van Raffles in gevaar zou brengen, wanneer hij zijn plan ten uitvoer bracht, om onmiddellijk de politie op de hoogte te gaan brengen. Tenslotte zag hij echter in, dat dit aan alles wel eens dadelijk een einde kon maken, en hij luisterde dus aandachtig naar de instructies, welke Raffles hem gaf. De motorboot moest onmiddellijk in gereedheid worden gebracht, en zoveel mogelijk onopgemerkt voorzien worden van wapens, benzine, olie, levensmiddelen en vermommingen.

Dit alles werd besproken in de lo-geerkamer van Raffles, die er wel voor had zorggedragen, zich van te voren te overtuigen dat er geen spionnen in de buurt waren, en dat er niemand door het sleutelgat kon kijken.

Die avond begaven zij zich zo vroeg mogelijk ter ruste, omdat zij de volgende dag veel te doen hadden, en hoe eerder hoe liever gereed wilden zijn met hun onderzoek.

Ook de volgende dag was het weer verrukkelijk, en als het maar een andere zaak had gegolden, dan zouden Brand en Raffles zeker genoten hebben van het vooruitzicht op zulk een heerlijk tochtje.

Het was nog geen acht uur, toen zij het hotel verlieten, rustig kuierend, als lieden die vrijelijk kunnen beschikken over hun tijd, en die geen haast hebben. Van het hotel naar het botenhuis was nauwelijks een kwartier lopen.

Hoe vroeg het ook was, aan de haven was het al druk, er waren enige schepen binnengelopen, die gelost moesten worden, en anderen vertrokken.

Vissersvaartuigen voeren bij tien, twintig tegelijk de haven uit, en een ogenblik later zag men hun sneeuw witte zeilen als meeuwen vlerken afsteken tegen het blauw van lucht en water.

De bewaker van het botenhuis, een oud gediende, salueerde plechtig voor

de schatrijke Amerikaan, en opende de deur van latten.

Raffles en Brand hadden nu en dan stilgestaan voor enkele reeds geopende winkels, als om de etalages te bezichtigen, maar in werkelijkheid om zich in het spiegelende glas ervan te overtuigen dat zij niet werden gevolgd.

Of dat inderdaad het geval was, viel bijna onmogelijk te zeggen, want daar-toe was het reeds te druk op de kade.

Verscheidene leeglopers keken toe bij de inscheping, en ook nu was het onmogelijk te zeggen, of er zich onder die nieuwsgierigen misschien spionnen en verklidders van het « Bergspook » bevonden.

Raffles echter trok zich daar heel weinig van aan, want over tien minuten zou hij de haven uitgevaren zijn, en dan tarte hij de knapste spion, hem te volgen, tenzij met een boot, die nog sneller was dan de zijne, en die zou men niet zo spoedig vinden.

Alles was nu gereed, de boot voer voorzichtig het botenhuis uit, wendde de steven, en voer de haven uit, een lang, sneeuwwit kielzog achter zich aan.

De motorboot voer een paar kilometers zeewaarts, hoog toen eerst noordwaarts, om eventueel spionnen op een dwaalspoor te brengen, wendde daarna opnieuw de steven, zodat Raffles overtuigd was, dat men zijn vaarttuig zelfs met de beste verrekijker onmogelijk meer zou kunnen onderscheiden. Nu snelde de « Zeemeeuw » zuidwaarts over de nauwelijks rimpelende golven, en tegelijkertijd deed Raffles zijn motorboot weer naar de kust terugkeren.

Brand stond op het helder geschrobdde dek en kon door zijn kijker zeer duidelijk Fort de Canet zien, op nauwelijks een kilometer ten zuiden van Perpignan gelegen.

Vlak bij dat fort mondt een riviertje uit met een popperig haventje, waar een klein aantal vissersboten dromerig op en neer schommelden, alsof zij in slaap waren gevallen.

Raffles voer dat haventje in en verder het riviertje op, als iemand die heel nauwkeurig weet waarheen hij zich begeeft.

Het is aan dat riviertje, dat het stadje Bagas gelegen is. Het plaatsje bestaat uit twee helften, door het riviertje gescheiden, en verbonden door een brug.

Maar zover zou Raffles niet gaan.

Bij de kust waren de oevers van de rivier tamelijk vlak, maar bij iedere honderd meters landinwaarts werden zij steiler, rotsachtiger, op sommige plekken onmiddellijk uit het water oprijzend, volkomen onbeklimbaar. Brand begon nu in te zien, dat Raffles gelijk had, toen hij verklaarde, dat het op vele punten onmogelijk was, te voet of per rijtuig de boot te volgen.

Wegen waren er niet, en het viel heel lastig die rotsen, soms tweehonderd meter hoog, te beklimmen.

Op die punten was het ook noodzakelijk, de motor met volle kracht te laten werken, want hier, op die nauwe gedeelten, ingeprangd tussen de rotsen, ontstonden stroomversnellingen, die de boot slechts langzaam deden vorderen.

Toch vorderde zij, en omstreeks twee uren na het vertrek dreef zij weer op een van die stille, gladde gedeelten van de rivier, waar het water op een vijver geleek, en waar een paar huisjes op de oever stonden, die wel onbewoond leken te zijn, zó stil en rustig lagen zij daar, zonder dat zich enig spoor van menselijk leven vertoonde.

Maar tenslotte begon er een nauwe kloof, die meer dan twee kilometer lang was, en die geleek op een van die zogenaamde canyons, zoals men ze bij honderden aantreft in het Rotsgebergte, nauwe spleten, die zich soms uren ver uitstrekken en op de bodem waarvan zich soms een woeste bergstroom voortspoedt. Het komt wel voor, dat die spleten niet breder zijn dan een meter of drie, vier, soms nog nauwer, en dat men hun aanwezigheid zelfs niet vermoedt, omdat de rotswanden zich zó dicht naar elkaar toeneigen, dat er daarboven van een spleet niets te zien valt.

Zo was het hier nu wel niet, maar niettemin verhieven zich op sommige punten de rotswanden tot een hoogte van meer dan vijftig meters, en lager dan dertig waren zij nergens. Zo leek het dus alsof de raffe motorboot voor

over de bodem van een ontzaglijke schoorsteen, die niet wilde eindigen.

Op slechts enkele plekken kwamen boven de hoofden der drie mannen de rotswanden zó dicht bijeen, dat men ternauwernood een streepje van de helder blauwe lucht kon zien.

Dit had tengevolge dat het hier en daar zó schemerachtig was, alsof aanstonds de nacht zou vallen, zodat Raffles wel verplicht was hier met grote behoedzaamheid voort te gaan.

Gelukkig was het verval van de rivier juist op deze plek uiterst gering, en van een stroomversnelling was geen sprake, zodat de « Zeemeeuw » met niet al te veel moeite stroomopwaarts kon blijven varen.

Ongeveer halverwege deze nauwe doorgang, op een donkere plek, waar bijna geen lichtstraaltje doordrong, en waar de rivier nauwelijks tien meter breed was, zette Raffles de motor geheel af, keek om zich heen, keek eens naar boven, naar de nauwe spleet, nog door

struikgewas versmald en duister gemaakt, die zich op veertig meter hoogte aftekende, en zei toen:

— Ja, hier moet het zijn. Hier vormt de rivier een onbeduidend zijstroompje, dat tussen de rotsen doodloopt. Ik geloof dat ik het daar al ontdekt heb.

Hij had de motor weer op gang gebracht, en heel langzaam, heel voorzichtig voer de « Zeemeeuw » een smal stroompje in, dat maar juist breed genoeg was om de motorboot doortocht te verlenen.

Ook hier rezen de rotsen schier onbeklimbaar uit het stille water op, dat door geen zuchtje bewogen werd.

Eindelijk legde Raffles de boot opnieuw stil, omstreeks tien meter verder, en van hier kon men al zien, hoe het zijriviertje zich omstreeks vijf minuten gaans verderop plotseling versmalde en ophield. Het was dus niets anders dan een soort natuurlijke haven, een lange, smalle kreek.

HOOFDSTUK IV

HET KAPELLETJE AAN DE TWESPRONG

Brand keek eens om zich heen, en bemerkte dat Raffles de boot had laten stilhouden bij hetgeen er uitzag als een natuurlijke trap met grote, ruwe en ongelijke treden, waarvan de hoogte afwisselde van een meter tot nauwelijks enkele decimeters.

Die trap verloor zich te midden van de rotsen, en Brand begreep wel, dat hier ergens een uitgangsweg moest zijn, anders zou Raffles de boot niet op deze eenzame plek hebben laten stilliggen.

— Verlaten we hier de boot? vroeg hij.

— Ja, Charles. Wij zullen nu aanstonds andere kleren gaan aantrekken, en zouden het gerust boven op het dek kunnen doen, want ik zou er wel op durven zweren, dat niemand tot op deze

plek kan doordringen, tenzij per boot of met behulp van een touwladder. En wie zou dat in zijn hoofd halen, daar er hier volstrekt niets bijzonders te zien is, en er zelfs geen grassprietje groeit?

— En Henderson?

— O, onze boot mag in geen enkel geval onbewaakt achterblijven, dat spreekt vanzelf.

— Dat lijkt mij ook zo toe, Edward. Mij dunkt zelfs dat de ligplaats tamelijk opvallend is, en dat men van de hoofdrievier af onze « Zeemeeuw » moet kunnen zien.

— Daarvoor bestaat heel weinig vrees amice, zei Raffles, die zich reeds begon te ontdoen van zijn keurig gesneden overjas. Heb je dan in het geheel niet opgemerkt, dat ons in het laatste half

uur geen enkel vaartuig is gepasseerd of achteropgevaaren?

— Natuurlijk. De rivier schijnt dan ook heel weinig te worden bevaren.

— Over tien kilometers zelfs in het geheel niet, Charles. Dat komt eenvoudig omdat zij over die lengte gekanaliseerd is, of om het juister uit te drukken: er is een kanaal gegraven, evenwijdig aan de rivier en dat kanaal, recht als een kaars, bevindt zich aan gene zijde van de rotskloof, die wij zoëven verlaten hebben. Het spreekt van zelf, dat geen enkele vrachtschipper het in zijn hoofd zal krijgen, een paar uur te verliezen door tegen de stroom op te worstelen, terwijl hij niets anders te doen heeft dan het kanaal te volgen, dat zich verderop weer in de rivier stort. Hoogstens kunnen misschien enkele sportzeilers, of eigenaars van motorboten lust voelen, om door de kloof te varen, maar dan moeten hun motoren al heel krachtig zijn, want je hebt zelf kunnen ervaren, hoe moeilijk het was, hier en daar tegen de versnellingen op te tornen. Zelfs komt er, omstreeks tien minuten gaans van hier, een vernauwing van de kloof, waardoor het rivierwater zich met groot geweld heenperst, en waartegen zelfs onze « Zeemeeuw » het misschien zou moeten afleggen, al heb ik dat nog nooit geprobeerd. Maar wees eens stil, dan kun je zelfs hier het gedreun horen van de rotsen, die door het snel voorbij stromende water gebeukt worden.

De drie mannen hielden enige ogenblikken tot zelfs hun adem in, en nu hoorden zij inderdaad in de verte een dof dreunend geluid, dat wel een beetje leek op het rijden van een trein over een ijzeren spoorbrug, en dat dadelijk veel duidelijker hoorbaar was, wanneer men het oor tegen de rotswand legde.

Raffles was intussen reeds zijn dekhut binnengetreden en binnen tien minuten hadden hij en Brand zich zodanig vermomd, dat alleen een scherp en geoefend oog in hen de elegant geklede toeristen van zoëven zou herkennen.

Zij droegen nu wijde broeken, met spijkers beslagen schoenen, rode, brede ceintuurs, een wit hemd zonder boord,

en een korte buis, die het ceintuur nog niet ten volle bedekte, benevens een van die schilderachtige baretten op het hoofd zoals ook de Alpenjagers ze dragen.

Zij hadden hun gelaat bruin gemaakt, zij droegen zwarte knevels, fijn en koket opgestreken en hadden grote ringen aan de oren. Daar beiden het dialect van de streek voldoende onder de knie hadden, Raffles sprak het zelfs uitstekend, zo zouden zij zich zeker zonder gevaar te duchten kunnen vertonen.

Maar voor alle veiligheid hadden zij ieder een kleine revolver in de diepe zakken van hun wijde broeken laten glijden, want men kon nooit weten.

Zij aten snel wat vlees en brood, ofschoon het uur van de lunch nog niet was aangebroken, grepen de korte cape, zoals de Pyrenese boeren ze veel dragen om zich tegen de regen te beschutten, verlieten toen het schip, nadat zij Henderson op het hart hadden gedrukt, de « Zeemeeuw » in geen geval te verlaten, goed uit te kijken, en ingeval van een aanslag, die echter al heel onwaarschijnlijk moest worden geacht, niet aan verdediging te denken, die toch onmogelijk zou zijn, maar onmiddellijk de rivier weer op te zoeken en stroomafwaarts te varen, zo snel als motor en stroomversnelling het maar wilden veroorloven.

Want de schuilplaats mócht dan goed gekozen zijn, zij had ook haar gevaren, doordat men ze van boven af onder vuur kon nemen.

— Hoe lang denkt mylord weg te blijven? vroeg de reus, die rustig zijn pijp was gaan stoppen.

— Op zijn hoogst twee en een half uur, James, luidde het antwoord. De wegsplitsing, die in de dreigbrief genoemd wordt, bevindt zich niet verder dan een half uur lopens hier vandaan, als wij eenmaal de top van de rotsen hebben bereikt. Wij moeten daar echter een onderzoek instellen, en de omgeving goed opnemen. Als wij er echter over drie uur nog niet zijn, dan mag je niet langer wachten, want dan is er iets onverwachts gebeurd, dat wij onmogelijk hadden kunnen voorzien. Je keert in dat geval terug naar ons hotel en

wacht daar bedaard op nadere berichten.

Nog een hoofdknik en de beide vrienden stapten van het dek op de hoge oever, of om juister te zijn op de onderste trede van de natuurlijke trap, zo even genoemd.

Voor goede klimmers als zij waren, betekende de bestijging van die trap al heel weinig, en binnen tien minuten waren zij boven, wierpen nog een laatste blik naar omlaag, wuifden tegen Henderson, die opgewekt stond te dampen, alsof het een pleziertochtje gold, en verdwenen toen uit het gezicht.

Zij bevonden zich te midden van de rotsen, voorlopers van het machtige gebergte, hetwelk twee zeeën verbindt, en van een huis, zelfs van een stal of schuur was geen spoor te bekennen. Geen akkers, geen gras, nauwelijks hier en daar een boom, waarvan de wortels met grote moeite wat voedsel zogen uit de steenachtige bodem. Een berggeit sprong op enige afstand met geweldige sprongen voorbij, en verdween uit het oog. Hoog in de lucht cirkelden een paar arenden. Overal om hen heen verhieven zich de scherpe rotstoppen, die echter hoe langer hoe lager werden, zodat Brand begreep, dat zich in het noordoosten het dal moest bevinden, waarin Bagas gelegen is.

Van een gebaad pad was hier natuurlijk geen sprake, maar het verbazingwekkend geheugen van Raffles zou hem ook ditmaal niet in de steek laten, en het duurde dan ook niet lang of hij had een rotspad teruggevonden, dat omlaag voerde, en dat wel bruikbaar was, tenminste voor lieden die volkomen vrij zijn van duizeligheid en die over krachtige kuitspieren beschikken. Want hier en daar zou misschien zelfs de berggeit zich wel eens bedacht hebben, alvorens er over te gaan.

Dit pad rees en daalde, maar Brand bemerkte dat het toch voortdurend op een lager peil kwam te liggen, want om hem heen rezen de rotsen hoe langer hoe hoger op en eensklaps, alsof er een reusachtig stuk decor werd weggeschoven, opende zich de vlakke voor hem.

Een kreet van bewondering ontsnap-

te hem, ondanks de ernst van de toestand, want het was inderdaad een verrukkelijk schouwspel, dat zich daar voor hem uitspreidde.

Het was alsof een reuzenhand met een ontzaglijk zwaard de barre rotsen had afgesneden, zo plotseling doemde het dal op, vol welige weiden, akkers en boomgaarden, en vruchtbaar gemaakt door het water van de Tach, een van de grootste rivieren die hier van het westen naar het oosten stromen. Brand zag drie, vier kleine dorpjes, allerbevalligst gelegen, met witte huisjes, en slanke kerktorens, hij zag hoe een landweg zich als een wit lint slingerde door de bloeiende boomgaarden heen. Overal heerste rust en vrede. Het was als een verloren hoekje van de aarde, waar men nimmer dacht aan zulke afschuwelijke dingen als ziekte en oorlog, armoede en twisten, bedreiging en afpersing.

Heel in de verte zag hij een herdersknaap, omgeven door zijn kudde schapen, langzaam van een bergweide afdalen, en het was zo stil, dat hij op een afstand van bijna twee kilometer het heldere tinkelen hoorde van het klokje van de belhamel. Een grote Bouvier sprong waakzaam om de schapen heen en hield er orde onder.

Alles ademde vrede en geluk. In de ijle verte klepelde een kerkklokje, dat de gelovigen naar de kerk deed stromen.

Eindelijk kon hij zeggen, terwijl zijn stem even trilde:

— Hoe lief en vreedzaam is het hier.

— Ja, Charles, beaamde Raffles. Het is een van die heldere ijle lucht duidelijk het kruisbeeld zien, bij het kapelletje.

Brand tuurde scherp en zei na enkele ogenblikken:

— Ja, ik zie een klein huisje van hout, rood en zwart beschilderd, en daarin schijnt een beeld te staan.

— Het is een van die kapellen, zoals

men ze in deze streek, waar nog een diep geloof aan God heerst, bij honderden vindt, zei Raffles ernstig. Maar dit is het kruisbeeld dat in de brief bedoeld wordt, want daar is ook de wegsplitsing.

Brand had zijn kijker voor het oog gebracht, en, half verborgen achter een rotsblok, keek hij er gedurende een minuut of vijf door en zei toen afgemeten:

— De schurken hebben het punt inderdaad heel goed gekozen. Voor zover ik van hieraf kan oordelen, belemmert daar geen enkele boom het uitzicht, de wegsplitsing ligt lager dan de omringende heuvels, die daar weer rotsig en kaal schijnen te zijn, en de weg naar Bargas kronkelt zich herhaaldelijk, in de vorm van een S, stijgt telkens hoger, en van uit de bochten is de kapel overal heel gemakkelijk te bestrijken.

Ik vrees dat wij aanstonds wel zullen uitvinden, amice, dat geen gendarmes zich daar in de buurt zouden kunnen verbergen, of het zou onmiddellijk worden ontdekt. Van een dozijn is dus in het geheel geen sprake. Kom, wij zullen maar de vlakke afdalen.

De beide mannen klauterden verder langs de rotshelling omlaag, vonden al spoedig een goed begaanbare weg en volgden die.

Vlak voor hen lag Bargas, zich badend in de zon, en zij konden de eerste, witgepleisterde huizen zeer duidelijk met het blote oog waarnemen. Aan hun rechterhand zagen zij rookwolkjes uit de schoorsteenpijpen van een paar schepen opstijgen, die voeren op de Réart, de rivier die zich bij Perpignan in de Middellandse zee stort. Nu en dan, als de weg steeg, konden zij zelfs de zon zien blikeren op de rustige golfjes van die stroom.

Na twintig minuten lopens werd de omgeving plotseling weer bergachtig, zij moesten klimmen, en een ogenblik later bevonden zij zich te midden van heuvels, die ditmaal echter wat meer begroeid waren, en die hier en daar schuil gingen onder grote wijngaarden.

Met opzet liepen zij wat langzaam, de stenen pijp in de mondhoek, terwijl nu en dan hen een bewoner van die streek

passeerde, die hun brommend of opgewekt een groot toeriep.

Zij gingen nog wat verder, en zagen eindelijk het kleine kapelletje, en niet zodra hadden zij het ontdekt, of zij wisten, nog beter dan zoëven, dat Lupin en zijn mannen heel goed wisten wat zij deden toen zij juist deze plek uitkozen.

Van Perpignan uit was deze wegkapel slechts op één enkele wijze te naderen, dat wil zeggen langs de smalle weg, die van die stad naar Toulouges leidde. Natuurlijk zou men ook langs de weg van Bargas kunnen komen, maar dat was een geweldige omweg. Het deed er trouwens niets toe, want van de vrij hoog gelegen wegsplitsing af, kon men beide toegangswegen over een afstand van ruim een uur gaans overzien. Tot daar was de weg voor auto's berijdbaar, maar hogerop zou slechts een kleine, en daarbij buitengewoon sterke wagen in staat zijn, te stijgen langs die kronkelende, stenige, smalle weg vol kuilen en gaten.

Dat een grote politieauto van die kant zou kunnen komen, was eenvoudig buitengesloten. En tenslotte: iedereen die zich daar bij het kruisbeeld ophield, en ook maar de geringste argwaan kreeg, kon zich snel genoeg in veiligheid brengen, door tien of twaalf schreden terzijde te doen, want dan bevond hij zich reeds achter een natuurlijke borstwering van rotsen, en daarachter voortlopende, steeds klimmende, altijd gedekt tegen kogels, kon hij een plek bereiken, waar geen gendarme het zou wagen hem te volgen.

Tenslotte was er nog méér, en denkelijk hadden de bandieten hieraan in de eerste plaats gedacht bij het uitkiezen van de plek.

Als men van Perpignan voorbij de wegsplitsing kwam, kon men de weg naar Toulouges nog over een afstand van omstreeks vijftig meter rechtuit volgen, al steeg hij dan ook voortdurend maar daarna maakte die weg een rechte hoek naar links, en verloor zich in de verte.

Dat kwam, omdat juist op die plek een diep ravijn was, ongeveer tien meter breed en zeker tachtig meter diep, steenachtig en duister, op de bodem

waarvan een snel bergstroompje zich voortspoedde.

Meer dan een half uur lopens verder bevond zich pas de brede, ook voor voertuigen bruikbare brug, die over het ravijn heenvoerde.

Dit was echter niet de enige overgang.

Want als men het ravijn omstreeks twintig meters naar de andere zijde volgde, dan zag men, dat het zich hier plotseling versmalde, tot een spleet van omstreeks vijf meter, en juist daar was een klein bruggetje geslagen, dat echter alleen maar geschikt was voor voetgangers. Geen enkele bereden gendarme zou het wagen, dit wankele bruggetje met zijn dunne leuning te paard over te steken. Sommige waaghalzen onder

de herders brachten er wel eens hun koeien over, maar dan keek iedereen angstig toe, zo zwaaide het smalle getimmerte onder het gewicht van man en dier. Maar het was het zuiden van Frankrijk, dat bruggetje, zo redeneerde de lakse bevolking, had het al vijftig jaren gedaan, en zou het dus nog wel langer doen, zodat niemand dacht aan reparatie.

Met dat al waren bereden gendarmes wilden zij hun rijdieren niet in de steek laten, dus wel verplicht, een grote omweg te maken, wilden zij de bandieten ook aan gene zijde van het ravijn achtervolgen.

Aldus was de plek, die door Lupin was aangegeven in de brief van het « Bergspook ».

HOOFDSTUK V

RAFFLES LEGT TEGENMIJNEN

De beide mannen waren zwijgend de smalle weg opgelopen, die naar het ravijn voerde.

Heinde en ver was geen menselijk wezen te zien.

Met een kijker kon men de grote brug ter linkerzijde vrij goed waarnemen.

Er trok juist een hoogbeladen kar over, met twee sterke paarden bespannen, die in de richting van Perpignan reed.

Het zou echter nog wel een half uur duren, voor deze wagen de beide vrienden bereikt zou hebben, want de paarden gingen in stap.

De beide mannen sloegen echter rechts af, en Raffles stond stil voor het wrakke bruggetje, nauwelijks een meter breed, en feitelijk niets meer dan een wat brede loopplank met een paar twijfelachtige leuning.

Hij keek er een ogenblik zwijgend naar, terwijl Brand zei:

— Zeg, Edward, men moet wel stalen zenuwen hebben om zich langs dit brug-

getje over de afgrond te wagen. Het lijkt wel alsof het ding bij iedere krachtige windstoot zwiëpt.

— Ja, zij kozen de plek goed, heel goed, zei Raffles peinzend. Zie je, hun scherpschutters kunnen zich aan gene zijde van het ravijn opstellen, daar tussen de rotsen, en dan bestrijken zij nog op doeltreffende wijze het wegenkruispunt, waar mijnheer Arnold Baker zich met zijn 50.000 dollar heen begeven moet morgenmiddag om vijf uur.

Het bleef even stil, en toen hernam Brand weer, na zijn blikken langzaam te hebben laten rondgaan:

— Er is hier iets dat mij geenszins bevalt, iets geheimzinnigs, vreesaanjagends. Het is alsof men ons van alle zijden beloert, en toch zie ik niemand. Mag ik je mijn mening zeggen, Edward?

— Laat eens horen.

— Welnu dan, ik begrijp eigenlijk het nut van dit onderzoek niet. Laat mijnheer Baker eenvoudig van het toneel verdwijnen, en laat de schurken hier

morgenmiddag om vijf uur vruchteloos wachten. Natuurlijk zullen zij zich dan willen wreken, zoals zij bedreigd hebben, maar wat doet het er toe, als Baker in het niet is opgelost?

— Mijn lieve, beste jongen, als wij alleen op onze eigen veiligheid bedacht waren, zou dit zeker een uitstekende oplossing zijn, en ik zou niet aarzelen, je raad op te volgen. Maar wil je mij eens zeggen hoe mij dat zou kunnen helpen, die duivelse Lupin en diens helpers in handen te krijgen? Want de strijd zou dan wel eindigen, maar op een voor ons vrij onvoordelige wijze. Baker zou weg zijn, in de grond gezonken, maar zijn motorboot? Zouden wij die soms in de steek moeten laten? En zij kan, helaas, niet vermomd worden, zoals wij het met ons zelf doen, vergeet dat niet.

— Dat zou alleen gaan, als wij maar aanstands van hier vertrokken, mompelde Brand.

— Dat kan je geen ernst zijn, amice, zei Raffles hoofdschuddend. Wij hebben toch al deze moeite niet voor niets genomen? Ben ik daàrvoor van Normandië hierheen gereisd? Ik denk er niet aan, mij gewonnen te geven. Bovendien moet je je die vlucht van Baker niet zo gemakkelijk voorstellen, want je kunt er vast van overtuigd zijn, dat het hotel nauwkeurig bespied wordt. Zo ben ik er van overtuigd, dat Lupin nu reeds weet, dat wij vanochtend met de motorboot in zee zijn gestoken.

— Maar wat belet ons, terug te gaan, de Middellandse Zee op te varen, en regelrecht naar Marseille, naar Toulon, naar Cannes te varen?

— Foei, Charles. En zo lafhartig voor de vijand aan de haal te gaan? zei Raffles half lachend, half verontwaardigd. Ik denk er geen ogenblik aan. Ik ben hier gekomen om te vechten, en als het kon te winnen, en niet om op de loop te gaan. Bedenk bovendien dat op dit ogenblik reeds een vlucht naar een van de steden die je daar noemde, ons niet veel verder zou brengen. Het moest je nu toch wel duidelijk zijn, dat Lupin niet alleen in geheel Frankrijk, maar waarschijnlijk in alle steden van enige

betekenis langs de kusten van de Middellandse Zee zijn agenten heeft, die hem nauwkeurig inlichten, en onze «Zee-meeuw» is gemakkelijk van anderen te herkennen.

— Wij zouden naar een Siciliaanse haven kunnen gaan, de naam overschilderen... mompelde Brand.

— Geen woord meer, Charles, viel Raffles hem streng in de rede. Je meent zelf niet wat je daar zegt. Ik erken dat de omstandigheden moeilijk voor ons zijn, maar Lupin is mijn persoonlijke vijand; hij heeft het op mijn leven voorzien; hij ontpopt zich als een ordinaire struikrover, en ik zal niet rusten voor ik hem verslagen heb, al zou het nog jaren moeten duren. Een van ons beiden is te veel, dat is duidelijk, en ik voor mij vind dat hij het is.

— Je bent dus vast voornemens, in de gedaante van Arnold Baker, hier morgen om vijf uur te verschijnen met 50.000 dollar?

— Ho, ho, amice, dat is een heel andere zaak. Je schijnt te denken, dat ik mijn plannen reeds gereed heb? Daarover moet ik vandaag nog eens grondig nadenken. Indien het de beste wijze is, om die schurken in handen te krijgen, dan zal ik zeker niet aarzelen om het te doen.

— Luister dan naar mijn raad, Edward, riep Brand opgewonden uit. Stel nu onmiddellijk de politie op de hoogte en laat er nog vandaag een klopjacht plaats hebben door de hele streek. Laten zij geen schuilplaats ondoorzocht laten, en alles arresteren wat verdacht is. En dan zou ik wel eens willen zien of zij het zullen wagen, morgen op de genoemde plek te verschijnen.

Raffles schudde het hoofd en zei rustig:

— Het is duidelijk, dat je opgewonden bent, Charles. Wat je daar zegt is nonsens. Ten eerste zullen de bandieten zich niet vandaag in de buurt vertonen, maar zullen zij zich schuilhouden in de uitlopers van de Pyreneeën; een half uur lopens hier vandaan in het zuiden, waar men hen niet zal kunnen vinden, ondanks alle nasporingen. Die gendarmes met hun blauwe uniformen en

witte bandeliers zijn op mijlen afstand te herkennen. Hier moet met list worden opgetreden. En daarenboven schijn je geheel uit het oog te verliezen dat het doodvonnis van Baker getekend is, zodra het de bandieten blijkt, dat de gendarmes zijn gealarmeerd. Dit zou voor mij dus beduiden, dat ik mijn vermomming als Baker dien af te leggen, wil ik niet onverwacht een mes tussen de ribben of een kogel in het hart krijgen.

En nu hebben wij voorlopig genoeg gezien, amice, en ik stel voor om terug te keren. Er is geen enkele bijzonderheid in de omgeving, of ik heb ze onthouden, en dit staat vast: als Baker ook maar één enkele man zou meebrengen, dan zou hij al zijn neergelegd, nog voor hij het kapelletje bereikt had.

De beide mannen stonden op dat ogenblik nog in de nabijheid van het wankel bruggetje. Om hun onderzoek te besluiten, gingen zij er beiden over, en toen zij aan de overzijde waren, draaide Raffles, die achteraan had gelopen, zich om, en liet een lichte kreet horen van schrik en verbazing.

— Wat is er? vroeg Brand, die al naar zijn zak greep.

— Niets anders, dan dat dit onnozele brugje aan deze zijde niet eens vast op de onderlaag ligt. Kijk maar, ik kan het zonder veel moeite heen en weer trekken.

Brand zag toe en hij werd bleek. Want zonder zich in het minst in te spannen kon Raffles het smalle getimmerte heel gemakkelijk heen en weer bewegen over de steunbalk, die boven op de rots was vastgemaakt. Misschien waren er schroeven of spijkers geweest, die alles bijeen hadden gehouden, maar thans was daar geen spoor meer van te bekennen.

De steunbalk was niet veel breder dan het bruggetje en als dit maar een halve meter terzijde werd getrokken, met opzet of bij ongeluk, dan moest het noodwendig in de afgrond storten, mét degenen, die er zich op bevonden.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, en zei toen kortaf:

— Nu wordt het toch heus tijd om terug te keren. Henderson zou misschien

ongerust worden. Die beladen boerenwagen is reeds dichtbij, en de voerman behoeft ons niet te zien.

Niet zonder een gevoel van tegenzin zette Brand opnieuw de voet op het bruggetje, en enige ogenblikken later, na nogmaals hun blik over het sombere ravijn te hebben laten glijden, keerden de beide vrienden op hun schreden terug en daalden de weg weer af, die naar de vlakke voerde.

Zij spraken niet veel daar ieder in zijn eigen gedachten was verdiept, en slechts twee- of driemaal kwamen zij iemand tegen, die ternauwernood notitie van hen nam.

In elk geval waren zij niet gezien door de bandieten, en dat was een vast bewijs voor Raffles, dat zij in Baker inderdaad niemand anders zagen dan een schatrijke Amerikaan, die zij gemakkelijk zouden kunnen plunderen. Natuurlijk verwachtten zij niet dat die man zo dwaas zou zijn, een bezoek te gaan brengen aan de plek, die ieder kind hem gemakkelijk kon aanwijzen, en dat nog anderhalve dag tevoren.

Er waren nog geen twee en een half uur verlopen sedert hun vertrek, of zij begonnen de natuurlijke trap opnieuw af te dalen, aan welker voet tot hun grote geruststelling de «Zeemeeuw» nog altijd voor anker lag, terwijl Henderson, kalmpjes op de koekoek gezeten zijn pijp rookte.

De reus stond snel op, toen hij de twee mannen zag afklimmen, en deed een onwillekeurige greep naar het geweer dat naast hem lag, maar een brede grijns tekende zich op zijn goedig gelaat af, zodra hij de klauteraars herkende, en toen Raffles en Brand de voet weer op het dek zetten, zei hij:

— Ik had niet zo gauw aan de verkleiding gedacht, mylord. Ik vreesde even dat er twee bandieten aankwamen, want met uw welnemen, daarop lijken mylord en mijnheer Brand wel een beetje.

— Dat zullen wij maar als een compliment beschouwen, James, zei Brand lachend. Niets bijzonders gebeurd?

— Ik heb alleen een heel klein bootje stroomopwaarts voorbij zien varen op de rivier, mijnheer Brand, antwoordde

Henderson. Het was een soortement raceboot, en het ding liep drommels snel. Daarom heb ik ook dadelijk mijn geweer boven gehaald, maar zij waren natuurlijk allang voorbij, en keerden ook niet terug.

Raffles had zwijgend toegeluisterd, en zei hoofdschuddend:

— Dat bevalt mij niet erg. Ik zei je reeds dat de rivier hier maar zeer zelden bevaren wordt. Hoeveel mannen bevonden zich aan boord, denk je, James?

— Hoogstens vier, mylord. Het was een open boot, en ze had een Amerikaanse kap, maar die was natuurlijk neergeslagen. Ik begreep niet dat iemand het durfde wagen, met zo'n klein ding door de kolken te gaan.

— Zij moeten nog in de buurt zijn, zei Raffles peinzend, want het zal hun volkomen onmogelijk zijn, tegen de stroomversnelling een half uur hier vandaan op te varen. Als zij hier bekend zijn, dan weten zij dat natuurlijk zeer goed. Hoe lang is het geleden, James, dat zij voorbijvoeren?

— Dat kan zowat twee uur geleden zijn, mylord. Misschien nog iets langer. U zult zowat een kwartier vertrokken zijn geweest.

Raffles bleef met strakke blikken naar het witgeboende dek zien, de wenkbrauwen samengetrokken, en het duurde enige tijd voor hij zei:

— Daar is iets in wat mij verdacht voorkomt, zeg ik nog eens. Wat had die boot hier te zoeken? Kan men ons zijn nagegaan? Dat lijkt bijna onmogelijk. Eerder zou ik willen aannemen, dat enige van de bandieten, die over een krachtige motorboot beschikken, deze weg hebben gekozen teneinde zich naar een plek van samenkomst te begeven, niet ver van de wegsplitsing.

— En weet je wat het ergste daarbij is, Edward? liet nu Brand zich horen, die vol argwaan om zich heen had getuurd. Het ergste is, dat die kerels ons hebben kunnen zien, als Henderson zich niet in de tijd vergist heeft.

— Daaraan dacht ik ook, Charles, zei Raffles met gebalde vuisten. Misschien hebben zij ons daar zien rondlopen, op de aangewezen plek, maar waren zij te

ver van ons vandaan, om zich bijtijds te kunnen vergewissen wie wij waren. Nu zijn er natuurlijk twee dingen mogelijk, het eerste is, dat zij ons eenvoudig voor boeren of landarbeiders hielden, het tweede, dat zij in ons mannen zagen in dienst van Baker, die in opdracht hadden, de plek te onderzoeken, om later de aanslag te verijdelen. Het laatste is natuurlijk het meest waarschijnlijk.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat wij inderdaad de plek onderzocht hebben, antwoordde Raffles kortaf.

Erken maar, dat dit verdacht genoeg moet zijn geweest in de ogen van wantrouwende lieden. Wij hebben de kapel van dichtbij bekeken, de tweesprong, het ravijn, het bruggetje, wij zijn een eind de weg opgelopen, weer terug, kortom, wij hebben ons inderdaad gedragen als lieden die nauwkeurig iets onderzoeken.

— Maar er was heinde en ver geen levende ziel te bespeuren, riep Brand uit.

— Dat is zo, en dat is misschien ons geluk geweest. De bespieders waren waarschijnlijk veel te ver af om ons na deel te kunnen berokkenen, of zich bijtijds te kunnen overtuigen wie wij waren. Wellicht maken wij ons nodeloos bevreesd, en is er volstrekt niets aan de hand. Het waren misschien maar onvoorzichtige toeristen. Hoe het ook zij, wij zullen ons nu gauw gaan verkleden, omdat de aanwezigheid van twee landbouwers die, zoals Henderson terecht zegt, werkelijk wel wat van bandieten hebben, zich aan boord bevinden van zulk een luxueus jacht. Vlug wat, Charles.

Zonder tijd te verliezen traden de beide mannen hun hutten weer binnen, en een kwartier later stonden zij in hun witte pakken op het dek, het hoofd bedekt met de witte motorpet.

Nauwelijks waren zij verschenen of Henderson liet heel voorzichtige de schroef werken, na het anker te hebben opgetrokken, en langzaam, als het ware voetje voor voetje, gleed de « Zee-meuw » de smalle rivierarm uit en be-

reikte juist de rivier, toen van de zijde der stroomversnelling met grote vaart een kleine motorboot kwam aanzetten, snel voortbewogen door de dubbele kracht van haar eigen schroef en de vrij snelle stroom van de rivier op deze plek.

Henderson smoorde een vloek, en zel tot Raffles, die het stuurrad had gegrepen:

— Daar zijn zij weer, mylord. Zij zijn teruggekeerd. En wie weet wat zij al die tijd hebben uitgevoerd.

— Natuurlijk zijn zij aan land geweest, James, zei Raffles kortaf, zonder een oog van het kleine vaartuig af te wenden, dat het volgende ogenblik voorbij de smalle rivierarm zou schieten, en waarin inderdaad vier mannen zaten. Dat het geen toeristen waren, was op het eerste gezicht duidelijk merkbaar, want zij zagen er vrij sjofel uit met hun afgedragen kleren, hun hemden zonder boorden en hun hoeden met brede randen of uit het fatsoen geraakte sportpetten.

Het bootje was een zogenaamde «Walvis», vervaardigd van teakhout en mahoniehout, voorzien van een auto-stuur en een Amerikaanse kap, en waarin naast de stuurman nog een reiziger kon plaatsnemen, terwijl daarachter nog twee opvarenden ruimte vonden in de lage, rieten stoelen.

De boot was volgens de stroomlijn gebouwd, lag van achter heel laag op het water, en was blijkbaar van een zeer sterke motor voorzien, want zij vloog letterlijk door het water.

Het was echter duidelijk dat de vier mannen niet alleen het jacht, maar ook de opvarenden reeds herkend hadden, want er ontstond beweging onder hen, en zij schreeuwden elkaar iets toe in die eigenaardige taal, half Spaans, half Frans, die gebruikt wordt aan de voet der Pyreneeën.

— Zij hebben ons herkend, jongens, zei Raffles zacht. Ik vrees voor een zeer onaangename ontmoeting. Wij zullen ons op alles voorbereid moeten houden.

— Zij zullen toch niet zo dwaas zijn om ons aan te vallen? riep Brand uit.

— En waarom zouden zij niet? Kun-

nen zij weten dat een Amerikaans mil-lionair revolvers en geweren aan boord heeft. Kennen zij de geweldige kracht van Henderson?

Inderdaad was het, alsof de naderende motorboot de «Zeemeeuw» de pas wilde afsnijden.

Het manoeuvreren werd de grote witte boot natuurlijk aanvankelijk wat belemmerd, omdat Raffles uit het zijriviertje op de hoofdstroom moest komen en zwenken, terwijl een krachtige stroming het vaartuig in de flank aangreep.

Er waren nog geen tien tellen verlopen of de gebeurtenissen spitsten zich toe op een wijze, die in elk geval pleitte voor de stoutmoedigheid van de bandieten, want dat zij dat inderdaad waren, bleek maar al te spoedig.

De man die naast de stuurman zat, was opgerezen, met een zware brownning in de vuist, en schreeuwde zo hard hij kon:

— Stop dadelijk, of wij schieten.

Raffles wisselde snel een paar woorden met Henderson en Brand, de eerste greep zijn geweer en knielde onmiddellijk neer achter de koekoek, als achter een soort borstwering.

Op dat ogenblik bedroeg de afstand tussen de beide boten ^{tenminste} dertig meter. Het vaartuig der bandieten had eveneens vaart geminderd.

— Nu, zij durven heel wat wagen, gromde Brand tussen de tanden.

— Het is dan ook wel de moeite waard om het waagstuk te ondernemen, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Bedenk eens wat het voor die vier kerels zou zijn als zij zich zouden kunnen meester maken van dit prachtige schip. Afrikaanse havens zijn als het ware onder het bereik van hun hand, waar zij voorlopig een toevlucht zouden kunnen zoeken, of zij zouden misschien het schip van de hand willen doen, en wie weet hopen zij er wel een groot bedrag aan geld in te vinden.

— Maar op die wijze schieten zij onder de duiven van hun eigen kameras, hernam Brand zacht, zich zoveel mogelijk bukkend, terwijl Raffles, alsof hij ging gehoorzamen, de vaart van zijn schip vastigde.

— Wie zegt dat zij tot de bende van Lupin behoren? was de wedervraag van Raffles. En al wàs het zo, zij zien nu een prachtige gelegenheid voor zich, zij weten heel goed dat de rivier hier haast nooit bevaren wordt, zij geloven dat wij in hun macht zijn, en zij slaan hun slag, nu zij hun kans schoon zien. Nu, ik denk, dat het hun zuur zal opbreken. Niet schieten, voor ik er bevel toe geef. Laten wij bedenken, dat wij ver in de meerderheid zijn.

— Als zij dan maar niet beginnen, mylord, gromde Henderson, de vinger aan de trekker, terwijl de loop van zijn geweer op de bovenkant van de koekoek rustte. Wil ik een kogel door hun sloep jagen?

— Dat zou hun dood beduiden, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Niemand zou tegen deze krachtige stroom kunnen opworstelen, die hen zou meesleuren, en zij zouden jammerlijk moeten verdrinken. Zelfs een uitstekend zwemmer zou het niet lang uithouden in de strijd tegen deze stroomversneling.

De «Zeemeeuw» lag intussen bijna stil, terwijl de schroef heel langzaam doordraaide, de sloep van de bandieten nu naderbij kwam, hetgeen natuurlijk niet al te snel ging, omdat zij nu tegen de stroom op moest varen.

Van de twee mannen die achterin zaten was er ook een opgestaan, en beiden hadden hun revolvers op het vaarttuig gericht, dat zij tot goede buit hoopen te verklaren.

In hun baardige tronies glinsterden hun zwarte ogen van wreedheid en begeerte.

— Wij moeten hen levend te pakken trachten te krijgen, tenzij zij beginnen te schieten, zei Raffles.

Raffles had het woord nauwelijks uitgesproken, of hij had alle reden om zeker te weten, dat er gevochten zou moeten worden, want de man naast de stuurman vuurde, en als niet toevallig de boot juist een geringe schommeling had gemaakt, zou Raffles waarschijnlijk zijn laatste avontuur beleefd hebben, want de kogel ging op nauwelijks een paar millimeters afstand zijn hoofd voorbij,

en men hoorde het projectiel platslaan op de rotsen.

Zonder een bevel af te wachten, alleen maar gehoor gevend aan zijn dolle woede, haalde Henderson de haan van zijn geweer over, en de revolverschutter, midden in het hart getroffen, stortte zonder een kreet te slaken over boord, en verdween in de diepte.

— Vuur op de romp, James. Vuur op de romp, riep Raffles, die zo laag mogelijk was neergeknield, zonder evenwel het stuurrad los te laten, hetgeen noodlottige gevolgen had kunnen hebben.

Henderson volgde het bevel wel wat al te letterlijk op, want hij schoot zijn gehele magazijn leeg in de houten buitenhuid van de motorboot, die direct begon vol te lopen.

Zij zou zeker binnen vijf minuten gezonken zijn, en de overrompelde, veraste bandieten, begrepen dat zij verloren waren, als zij niet poogden aan boord te komen van de motorboot voor het te laat was.

De afstand bedroeg echter nog altijd een meter of vier, vijf, en het was duidelijk dat zij verloren waren, want er zat nu in het geheel geen gang meer in de zinkende boot, de motor, onder water rakend, stond stil, brullend van woede en vertwijfeling wierp een van de bandieten zich over boord en trachtte met een paar krachtige slagen toch nog die zo begeerde, grote, weelderig ingerichte motorboot te bereiken.

Onmiddellijk greep de stroom hem, dreef hem terug, en de man zou verloren zijn geweest, als de rivier op deze plek geen bocht had beschreven, zodat hij, worstelend met de golven, tegen de oever werd gesleurd, waar hij een ogenblik hijgend, half bewusteloos bleef liggen, zich met moeite wat verder ophies en het volgende ogenblik achter de klippen was verdwenen.

De twee andere schurken zouden echter reddeloos verloren zijn geweest, daar de twee vaartuigen alleen door de kracht van de stroom reeds voorbij de bocht waren gedreven, als Raffles niet had ingegrepen.

— Steek hen de vaarbaan toe, James,

beval Raffles.

— Mylord, kreet de reus, alsof hij zijn oren niet kon geloven. Meent gij het dat wij dat tuig moeten redden?

— Steek hun de vaarboom toe, zeg ik je, beval Raffles met stemverheffing en vlug een beetje. Je ziet dat zij nu machteloos zijn, en op het punt van verdrinken; binnen een paar minuten zal hun boot zinken.

Henderson gehoorzaamde, zoals hij steeds deed, greep de lange vaarboom, en de beide lafhartige schurken sloegen en krabden, beten en stompten elkaar, reeds tot aan hun middel in het water, om het bezit van die reddende stok. Zij grepen hem bijna tegelijkertijd, de stok werd langzaam ingepalmd, en de beide bandieten werden aan boord getrokken, terwijl Henderson woedend mopperde:

— En dat is een dek dat ik vanochtend pas heb schoongeschrobd.

— Laat hen hun kleren uittrekken en geef hun droge, beval Raffles, zonder op die woorden te letten. Een voor een.

Brengt hen dan weer aan dek, en bindt hen.

Aldus geschiedde, terwijl de boot weer vaart kreeg. Een paar uren later waren de beide geredde bandieten overgeleverd in handen van de politie van Perpignan, die zeer verheugd was over deze vangst.

De ochtendbladen van de volgende dag bevatten natuurlijk een uitvoerig relaas over de stoutmoedige aanslag, en over de koelbloedigheid en de vastberadenheid van de Amerikaanse miljardair, maar omstreeks half elf in de ochtend ontving Raffles weer een geheimzinnig briefje, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. Het luidde:

« Denk niet, Arnold Baker, dat je nu victorie kunt kraalen, omdat je enige van onze kameraden overwonnen hebt. Houd je streng aan de afspraak vanavond, doe wat je bevolen is door het Bergspook, en kom geen minuut over je tijd, of je leven is er mee gemoeid. »

HOOFDSTUK VI

DE SPELBREKER

Het spreekt vanzelf dat Raffles, hoe onaangenaam het hem ook was om tal van redenen, op het politiebureau langdurig ondervraagd werd in verband met de zo gelukkig afgeslagen aanval op zijn jacht.

Hij verloor er niet alleen zijn tijd mee, maar bovendien kon het wel eens noodlottige gevolgen hebben, wanneer het uitlekte dat er in Philadelphia helemaal geen Arnold Baker bekend was, die miljarden verdiend had als groot-industrieel.

Dat hij was uitgenodigd zich gereed te houden om als getuige op te treden in het proces, dat over enkele dagen reeds een aanvang zou nemen, liet hem vrijwel onverschillig, want tegen die tijd zou hij denkkelijk zijn Amerikaanse huid wel weer hebben afge-

stroopt.

Hij kreeg een aantal lastige bezoeken van nieuwsgierige journalisten en na het derde bezoek stelde Brand een verslag op van het gebeurde, waarmede de reporters het maar voor lief moesten nemen, want zij kregen uit zijn mond te horen, dat mister Arnold Baker, uit Philadelphia niet langer persconferenties hield. En tenslotte toen een zeer brutaal heerschap, dat verklaarde, expresselijk met dat doel per vliegmaschine uit Marseille te zijn gekomen, zich niet liet afschepen, verscheen Henderson ten tonele, en bij het zien van de dreigende reus, die heel langzaam zijn mouwen begon om te slaan, achtte de Marsellaan het geraden zijn biezen te pakken. De volgende ochtend reeds verscheen er in het « Journal de Marseille » een van

giftige speldeprikken overvloeiend artikel, aan het adres van de Amerikanen in het algemeen en de Amerikaanse mil-jardairs in het bijzonder.

Intussen verstreken de uren, Raffles had zijn plannen gemaakt, en omstreeks half vijf in de namiddag reed hij, geheel achter het stuurwiel van zijn grote auto gezeten, de garage uit van het hotel de L'Univers, wel wetende, dat hij de ganse dag in het geheim bespioneerde zou worden, en dat de bandieten het in ieder geval zouden weten of hij alléén was uitgereden, dan wel in gezelschap van zijn secretaris en zijn chauffeur.

In de loop van de namiddag was hij naar een bank gegaan, niet al te opzichtig, maar toch wel zo, dat het voor een paar goede ogen niet onopgemerkt kon blijven.

Hij had er echter alleen wat Engels geld gewisseld en een cheque geïnd van een gering bedrag. Hij wist wel dat geen enkele bankbeambte het in zijn hoofd zou krijgen, aangaande de hoogte van dat bedrag inlichtingen te verstrekken aan wildvreemden.

Hij reed dus in een flinke vaart de stad uit en laadde onderweg Brand en Henderson in, als men het zo noemen mag.

Dat geschiedde op een volkomen eenzaam gedeelte, en op een punt, hetwelk ontdekking absoluut buitensloot.

Onmiddellijk verborgen de reus en Brand zich zodanig in de grote wagen, dat er niets van hen te bespeuren viel.

De zitplaatsen namelijk waren gedeeltelijk bedekt met zwart zeildoek, aan de randen voorzien van koperen ringen, die over kleine knopjes konden worden geschoven.

Onder dat afdakje nu scholen de beide mannen, klaar om ieder ogenblik te voorschijn te springen op het eerste sein van Raffles, die rustig achter het stuurwiel zat.

Nu en dan, en alleen maar om zijn rol tot het uiterste vol te houden, vroeg Raffles de weg aan een voorbijsjokkende boer of een herdersknaap.

Hij had juist het begin bereikt van de weg, die heuvelopwaarts voerde; hij

zou binnen tien minuten bij het kruisbeeld zijn aangekomen, toen hij plotse-ling de auto tot stilstand bracht, waar-bij Brand hem heel duidelijk een onderdrukte uitroep hoorde slaken, die half een verwensing was en half een kreet van verbazing.

Brand waagde het erop om zacht van onder zijn overkapping te vragen:

— Wat is er?

— Er is, dat het hele plan waarschijnlijk in duigen zal vallen. O, wat een ezel.

— Op wie slaat die benaming? vroeg Brand een beetje ongerust.

— Op Baxter, Charles. Op niemand anders dan Phileas Baxter.

— Is hij hier? vroeg Brand weer ver-schrikt.

— O ja, en in goed gezelschap. Met een legertje van twintig of dertig gendarmes, en met zijn twee eigen detec-tives op de koop toe. Mijn hemel, wat zijn zij toch van plan? Kom maar te voorschijn, amice, het dient tot niets dat jullie daar langer in die benauwde schuil-plaats blijft.

Brand en Henderson drukten van bin-nen uit de ringen van de knopjes, het zeil golfde even, en toen doken de beide mannen op, en keken verbaasd rond, even verblind door het schelle daglicht, want de zon stond op dat ogenblik nog tamelijk hoog aan de hemel. Het zou nog minstens twee en een half uur dag blijven.

Het eerste wat Brand zag waren de blauwe ruggen van een tiental Franse gendarmes, die in gebukte houding voort slopen, dekking zoekende achter rots-blokken en struikgewas, en in een ver-spreide linie zich voorwaartsbewegend in de richting van juist dezelfde plek, als waarheen Raffles zich had moeten begeven.

Van dat punt was hier nog niets te zien, want eerst moest de weg nog een bocht beschrijven.

— Zij doen als Indianen, riep Brand vol verwondering uit. Wat hebben zij eigenlijk voor? Zij weten dus iets af van je onderneming?

— Dat acht ik volkomen buitengeslo-ten, Charles, antwoordde Raffles aan

weinig ongeduldig. Het moet je toch duidelijk zijn, dat ze mij in die zaak gekend zouden hebben. Niemand weet iets van de beide dreigbrieven, behalve jij en Henderson, en natuurlijk de schrijvers, en het is volkomen ondenkbaar, het is volstrekt onmogelijk, dat zij de politie op de hoogte hebben gebracht.

— Tenzij er verraad van een hunner in het spel zou zijn, mylord, liet nu de stem van Henderson zich horen.

Raffles wendde langzaam zijn gelaat naar de reus, en zei toen:

— Maar dat denkbeeld is volstrekt niet zo dwaas, James. Inderdaad, dat zou het geval hebben kunnen zijn. Maar dan zou het niettemin even vreemd blijven, dat de politie mij geen nadere bevestiging had gevraagd van het bericht van de verrader.

— Dat is zo, mylord, daaraan had ik niet gedacht, hernam de reus, zich achter het oor krabbend. Dan doet mijnheer Baxter het zeker op eigen houtje en jaagt hij met mijnheer Sullivan en zijn collega op Lupin en de «Vrouw in het Zwart», en dan is het louter toeval dat wij hier nu allemaal bij elkaar zijn.

— Zo beschouw ik het ook, James, en het is een zeer onaangenaam toeval, zei Raffles ongeduldig. Met wie denken ze eigenlijk te doen te hebben, die Londense politiemannen? En waarom is de brigadier der gendarmes niet verstandiger? Nu zijn zij nog gedekt, maar vroeg of laat zullen zij zich weer moeten vertonen, tenzij zij van plan zijn tot het vallen van de duisternis te wachten.

— Laten wij niet vergeten, Edward, zei Brand, dat, als de politie niets weet van de dreigbrieven, hetgeen het waarschijnlijkst is, zij ook evenmin iets kan weten van de aanwezigheid der bandieten in de onmiddellijke nabijheid. Misschien zoekt zij ze veel verder, aan gene zijde van het ravijn. Het is best mogelijk, dat zij uit een of andere ons onbekende bron berichten heeft ontvangen aangaande een of andere geplande aanslag, die na het vallen van de duisternis moet plaatsvinden, en die in geen enkel verband staat met de afpersing van Lupin, waarbij hij jou als slacht-

offer heeft uitgekozen.

— Die redenering is heel logisch, Charles, en ik ben het er mee eens, zei Raffles. Intussen zijn we nu plotseling tot werkloosheid gedoemd, want ik weet waarlijk niet wat wij thans zouden moeten uitrichten. Hier blijven is misschien niet raadzaam, verder gaan is totaal onmogelijk, en terugkeren is zonde.

— Hoezo? Ik vind het de beste oplossing, zei Brand nuchter.

— Wel, er zal hier zeker een robbertje gevochten worden, en ik zou het jammer vinden, als wij daar niet bij waren, meende Raffles. Misschien kunnen wij wel de behulpzame hand bieden. Ons plan was, ons alleen maar bij verrassing meester te maken van de kerel, die was uitgezonden om mijn 50.000 dollar in ontvangst te nemen, maar nu zijn wij misschien tot iets veel beters in staat. Die man, eenmaal gevangen, had ons de verblijfplaats van zijn kameraden moeten onthullen, maar ik krijg de indruk, dat de politie die kent, en dat zou ons heel veel vergemakkelijken.

— Maar wij hebben nu die man niet, wij zullen hem ook niet krijgen, daar wij niet door die linie van blauwjassen kunnen heenbreken, en daarom zie ik niet in waarom wij niet liever zouden terugkeren, hield Brand koppig vol.

— Wij zullen dat niet doen, Charles, omdat ik wil weten of Lupin daarginds is, en of hij zal meevechten. In dat geval zal ik dadelijk weten of ik hem kan grijpen of niet, en daarenboven is de hulp van drie goedgewapende mannen, die het werk meer bij de hand hebben gehad, niet van geringe betekenis voor de gendarmes, en ook voor Baxter met zijn mannen, al zijn zij dan ook met hun twintigen. Want kijk maar, daar rechts sluipen er nog meer langs die heg, rondom een grote boomgaard. Het zal een volledige veldslag worden.

— Ik begrijp alleen niet waarom zij juist om vijf uur hier moesten zijn, zei Brand korzelig. Waarom moesten zij als spelbreker optreden? Zij stellen zich zelf en ons aan groot gevaar bloot, want Lupin zal natuurlijk aanstonds veronderstellen, dat er verraad in het spel is, dat wij op het laatste ogenblik toch nog

de politie hebben ingelicht, en hij zal bloedig wraak willen nemen.

Als om Brand gelijk te geven, kraakten er juist op hetzelfde oogenblik, drie, vier schoten snel achter elkaar, en het geoeffend oor van Brand zei hem aanstonds dat het gewerschoten waren.

Onmiddellijk kwam er een einde aan de voortgaande beweging der gendarmes, die nog altijd in tirailleurslinie oprukten.

Zij gehoorzaamden blijkbaar aan een bevel en wierpen zich onmiddellijk plat ter aarde.

Het was nu duidelijk te zien dat hun oogmerk was, een omtrekkende beweging te maken.

— Wacht hier met de wagen, ik moet zien wat er gaande is, zei Raffles kortaf.

Voor Brand een tegenwerping had kunnen maken, was Raffles verder de weg opgesneld. Hij kwam juist bijtijds om te zien hoe een man, met een kniebroek en kruisbanden om de benen, een kort buis en een puntige hoed met brede rand in de richting van het ravijn rende, zo snel zijn benen hem wilden dragen.

De vluchteling kwam echter niet ver, want bijna tegelijk kraakten drie karabijnshots, en de man stortte neer, midden op de weg, door alle drie de kogels in de rug getroffen.

Hij maakte nog een krampachtige beweging en bleef toen stil liggen.

Daarginds moest het zijn gezien, want er ging een gehuil van woede op, heel in de verte, en Raffles kon zich nog maar juist bijtijds achteruit werpen, want een waar salvo klonk; wel vier, vijf kogels floten hem voorbij, en sloegen met een doffe klap te pletter tegen een rots, die juist in de bocht van de weg zich verhief, en die als het ware als kogelvanger dienst deed.

Raffles begreep dat hij zijn leven nodeloos in gevaar zou stellen door te willen pogen, langs de straatweg verder te gaan.

Hij kon zich trouwens nu wel reeds voorstellen wat er geschied was.

De bandieten, die zich op enige afstand verdekt hadden opgesteld om zich te overtuigen dat Arnold Baker werke-

lijk alléén zou komen, hadden natuurlijk niets anders kunnen denken of de Amerikaan had de politie in de arm genomen, en daarom waren zij, dol van woede, aanstonds in het wilde beginnen te schieten, zodra maar een hunner de bekende blauwe uniform had ontwaard, zonder te denken aan de man, die zij hadden afgevaardigd om het geld in ontvangst te nemen.

Deze, het schieten horend, had aanstonds het hazenpad willen kiezen, om zich bij zijn makkers te voegen, maar het noodlot had hem achterhaald, want de gendarmes, die blijkbaar geen oogenblik twijfelden of zij hadden met een bandiet te doen, legden hem gemakkelijk neer.

Raffles liep weer terug naar de auto, en riep reeds in de verte:

— Wij kunnen onmogelijk verder, jongens. De man die het geld moest innemen, staat op dit oogenblik voor zijn opperste rechter; hij is waarschijnlijk het eerste slachtoffer. En ik vrees dat het er heet zal toegaan en dat er geen pardon zal worden gegeven. Wat Baxter hier zoekt, dat is mij niet erg duidelijk, maar hij is er nu eenmaal, en in deze zaak zullen wij hem terzijde moeten staan. Lupin moet gevat worden, en als het kan ook de «Vrouw in het Zwart».

— Maar intussen wordt er niets gedaan, Edward, zei Brand. Kijk maar, van de gendarmes is bijna niets meer te bespeuren, zelfs van hier. Halverwege de helling van de heuvel hebben zij zich allen in het gras verborgen of achter rotsblokken.

— Gelijk hebben ze, Charles, want de bandieten hebben zich opgesteld aan gene zijde van het ravijn, een voortreffelijk gekozen plaats, van waaruit zij de helling volkomen bestrijken.

— Maar dat kan op die wijze een heel langdurige geschiedenis worden, meende Brand. Zij zullen misschien wachten tot de duisternis valt, en dan oprukken.

— Dat zou van weinig beleid getuigen, amice. Want weliswaar zou de vijand hen niet zien, maar omgekeerd zou die ook voor de blauwjassen verborgen blijven. Om in deze voorlopers van een

wild gebergte naar goed verborgen bandieten te gaan zoeken, dat is schier onmogelijk, om van het grote gevaar nog te zwijgen.

Intussen scheen Brand toch voorlopig gelijk te krijgen, want er verstreek ruim een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Eenmaal in dat half uur klonk er een luide kreet, maar het was onmogelijk te zeggen of deze door een der vijanden, dan wel door een der politiemannen was geslaakt.

Toen kwam er echter weer enige beweging ter rechterzijde van de linie en door zijn kijker, die hij niet had vergeten, kon Brand zien, hoe acht of tien politiemannen op die vleugel zich behoedzaam afscheidden van de hoofdgroep, nog wat meer naar rechts trokken, en toen opnieuw begonnen te klimmen.

Het was duidelijk, dat men een omtrekkende beweging op het oog had.

Brand, die nog altijd door de kijker tuurde, liet het instrument plotseling zakken, en zei verschrikt:

— Maar zij kunnen onmogelijk het ravijn oversteken aan die kant. De kloof strekt zich uit over een lengte van meer dan tien kilometer, onafgebroken, zij is overal minstens tachtig meters diep, de wanden zijn volkomen onbeklimbaar, en de weg wordt nog wel eens zo lang, doordat er geen gebaand pad bestaat.

— Het bruggetje is er toch, zei Raffles met een strak gezicht.

— Zij zullen toch niet zo dwaas zijn, om daarvan gebruik te maken, riep Brand verschrikt uit. Het boog al door, toen wij er gisteren met ons beiden overheen gingen.

— Er is geen andere weg, hernam Raffles kortaf. Wij moeten toch aannemen, dat die gendarmes die overweg evengoed kennen als alle bewoners uit deze streek. Ik denk dan ook niet dat zij tot aan het uiteinde van de kloof zullen gaan. Geef mij de kijker eens.

Brand overhandigde hem het instrument, Raffles tuurde er gedurende enige ogenblikken door, en zei toen met dezelfde vlakke stem:

— Het is zoals ik verwachtte, de om-

trekkende beweging is reeds overgegaan in een terugtocht, maar nu zijn de acht mannen gedekt door een vrij hoge rug, een soort natuurlijke borstkering, en zij kunnen, al is het dan met bijna een uur tijdverlies, zonder zich bloot te stellen aan de kogels, de brug bereiken.

— Bereiken, maar niet er over, Edward, riep Brand uit. Herinner je, dat de rug, waarvan je spreekt, bij de rand van het ravijn ophoudt.

— Dat is zo, Charles, bovenlijf en hoofd kunnen geraakt worden door goede schutters, misschien zou men de trefkans aanzienlijk verminderen, door op de buik over het bruggetje te kruipen, maar dat weten die mannen misschien niet.

— En denk er aan, Edward, dat die brug los ligt aan de andere kant.

— Je hebt gelijk, wij moeten trachten, die mannen voor het gevaar te waarschuwen, als daarvoor tenminste nog tijd is. Het is bijna zes uur, wij zijn bijna drie kwartier lopens van het bruggetje verwijderd, en over een uur valt de duisternis. Wij zullen ons bekend maken, zeggen dat wij hier bij toeval waren, of, als het niet anders kan, de waarheid zeggen, en spreken over de beide dreigbrieven, en onze hulp aanbieden.

Raffles kreeg op hetzelfde ogenblik gelegenheid dit te doen, want van de kant van Perpignan naderde met veel lawaai een van die militaire auto's, een jeep, die voorzien was van een zeer sterk zoeklicht, zoals ze in de jongste oorlog bij vele honderden gebruikt zijn, en waarvan enkele, vooral de Amerikaanse, een sterkte van niet minder dan 500.000 kaarsen hebben.

Raffles, die onmiddellijk het doel van de komst van de jeep begreep, stak de hand op, en de chauffeur, de grote, kostbare wagen midden op de weg geparkeerd ziende, remde onwillekeurig de vaart van zijn voertuig af.

Een piepjong sergeantje, dat een beetje driftig scheen te zijn aangelegd, sprong van de wagen, die acht bedieningsmanschappen had, en riep:

— Wat betekent dat, mijnheer?

Waarom moeten wij stoppen?

— O, ik geef u alleen maar een sein-

tje om u niet overhoop te laten schieten, antwoordde Raffles bedaard. Als gij voorbij de bocht van die weg zijt, zult gij op een kogelregen onthaald worden. Een stel bandieten hebben zich verschanst aan gene zijde van het ravijn.

Het sergeantje werd nu toch wel wat bleek om de neus, en riep ontdaan uit:

— Zijn zij dan al aan de slag? Weet gij er van? Ik kreeg twee uur geleden te Perpignan bevel om uit te rukken, telefonisch, en mij hierheen te begeven, naar de wegsplitsing.

— Als ik u was zou ik voorlopig niet verder gaan, zei Raffles droogjes. Kijk maar, gij kunt heel duidelijk de gendarmes in het hoge gras zien liggen en achter de rotsen, gereed om te vuren.

De Franse sergeant had zijn kijker al voor het oog gebracht, en zei met een lange uithaal van verbazing:

— Pardieu, het is zoals gij zegt. Mag ik vragen hoe gij hier komt?

— Louter toeval, sergeant. Ik maakte een toertje met mijn auto, in gezelschap van mijn secretaris, deze heer, en wij haalden de gendarmes in, hoorden schieten, zijn er zelfs getuige van geweest dat een der bandieten werd neergelegd, en daar wij wel begrepen dat het hier een omsingeling betrof, zo waren wij wel gedwongen hier achter te blijven, en wij durven ook niet goed teruggaan. Maar gijzelf kunt voorlopig ook niet goed teruggaan of zelfs voorlopig ook niet verder, want uw mannen zouden meedogenloos worden neergeschoten.

— Ja, dat moet wel, als de kerels inderdaad aan de andere kant van het ravijn zitten, zei de sergeant, de vuisten ballend. Monsieur, dan ben ik wel verplicht, u dank te zeggen voor uw waarschuwing. Ik wist niet wat hier gaande was, en ik zou dus waarschijnlijk blindelings zijn doorgereden.

Hij keek eens rond, en toen hij een eind verder een zwaar rotsblok zag, zeker wel vijf meters hoog, gaf hij een bevel, salueerde voor Raffles, sprong weer op de jeep, het voertuig met de enorme lamp verliet de weg, en hobbelde langzaam en hotsend over het korte gras en de ongelijke bodem tot ach-

ter het grote rotsblok, waar alles voorlopig in veiligheid was.

Een ogenblik later zag Raffles hoe de sergeant van de zoeklichtwagen op het rotsblok kroop, op zijn buik liggend, en vandaar bevelen begon te geven aan de luitenant, die de afdeling gendarmes aanvoerde.

— Alwéér enige kostbare minuten verloren, zei Raffles ontevreden. Vlug nu op weg, jongens, en laten wij de wagen voorlopig maar hier laten. Een auto is ons nu toch van geen nut.

Zonder nog een woord te verspillen grepen de drie mannen hun geweren, vulden hun zakken met patronen, overtuigden zich dat hun revolvers op de goede plaats zaten, wipten over een heg, staken een boomgaard dwars over en begonnen zich een weg te banen door de rotsen heen, steeds in de richting van de kleine loopbrug, en zorgdragend, dat zij niet onder schot kwamen.

Brand liep vooraan, voortgezweept door zijn angst, en slechts bezield door de begeerte, de gendarmes te waarschuwen. Het drietal volgde nu de voet van de zoëven reeds genoemde borstwering, die over een lengte van bijna driehonderd meter het ravijn afsloot, op een zeer kleine plek na, juist tegenover het begin van het bruggetje. Het was dezelfde weg, die zoëven de tien of twaalf gendarmes hadden moeten volgen, maar er was niets van hen te zien, zij moesten dus de plek al bereikt hebben, en om de hoek van de borstwering zijn verdwenen.

Nu kwam er een plek, waar de borstwering zo laag was, dat men op de buik moest voortkruipen om niet te worden gezien.

Maar een schot, gevolgd door een gil, deed Brand alle voorzichtigheid vergeten en het hoofd opheffen.

Hij zag, hoe een gendarme, die juist het bruggetje wilde betreden, in de borst getroffen, achteruit wankelde en door zijn makkers werd opgevangen. Hij zag, hoe twee hummer, uitzinnig van drift en alle omzichtigheid vergetend, al schietend over het brugje renden, dat onder hun voeten zwiepte. En toen zag hij, tot zijn onuitsprekelijke ontzetting, hoe,

terwijl zij op het midden ongeveer waren, door middel van een onzichtbaar touw of staaldraad het bruggetje van de steunbalk werd weggetrokken...

Hij zag hoe de voorste gendarme een wanhopige sprong deed, en nog juist de

steunbalk wist te grijpen, waaraan hij met beide handen bleef hangen, en hoe de tweede man, een snerpemde gil slakende, met het brugje in de afgrond stortte...

HOOFDSTUK VII

HET GEVECHT IN DE BERGEN

Bleek van ontzetting verborg Brand zijn hoofd weer, juist bijtijds, want twee kogels vlogen op een centimeter over hem heen. Raffles vroeg ongerust:

— Wat is er? Wat heb je gezien?

— De ellendelingen hebben het bruggetje weggetrokken, antwoordde Brand hees. Het is in de afgrond gestort met een van de gendarmen. Een tweede hangt met zijn handen aan de steunbalk aan de overzij. Het is afschuwelijk.

Raffles omvatte zijn geweer alsof hij het wilde verbrijzelen, en beval kortaf:

— Komt mee. Wij moeten die ongelukkige vent trachten te redden.

In de looppas gingen zij nu verder, totdat zij de bres in de borstwering hadden bereikt, waar zij inderdaad zeven gendarmen bijeen vonden, niet wetend wat te doen, zich verzamelend om hun gewonde kameraad, en beveiligd voor de kogels van de vijand, want de bandieten hadden zich niet recht tegenover het bruggetje geposteerd, waar het veld vrij vlak was, en waar een oponthoud dus gevaar zou hebben opgeleverd, maar een vijftigtal meters meer naar links, zodat zij onmogelijk met hun kogels de plek konden bereiken, waar de gendarmes bijeen stonden.

De mannen waren hoogst verbaasd door de komst van de drie vreemdelingen en zeker wantrouwend ook, maar Raffles hield alles met 'n paar woorden op, en overigens handelde hij op een wijze, die onmiddellijk bewees aan welke zijde hij stond. Want hij knielde dadelijk naast de gewonde man, kon

zijn uniform los, onderzocht de wonde, liet water halen uit het bergstroompje dat op een tiental meters afstand zich van de rotsen stortte, en verbond toen snel maar met kundige hand de gelukkig niet dodelijke wonde, want de kogel had geen edele delen geraakt. Hij deed dit met behulp van het kleine verbandtrommeltje, hetwelk iedere gendarme in die streek verplicht is met zich mede te voeren. De man werd zo gemakkelijk mogelijk neergelegd aan de voet van een der rotsblokken, en toen pas keek Raffles door de opening van het ravijn heen naar de ongelukkige gendarme, die daar nog altijd aan zijn handen hing en niet durfde te schreeuwen, uit vrees dat de vijanden hem zouden kunnen doden. Dat was echter onmogelijk, want zij konden hem niet zien, daarvoor hing hij veel te laag.

Plotseling wendde Raffles zich tot Henderson en vroeg:

— Heb je het touw bij je, James?

— Dat vergeet ik nooit bij zulke klimpartijen, mijnheer Baker, antwoordde de reus, onmiddellijk in zijn rol.

— Je bent, toen je nog cowboy was, een van de beste lassowerpers geweest van je troep. Zie je kans, een lus te werpen om dat puntige rotsblok aan de overzijde, juist waar de brug eindigde?

Raffles wees met uitgestrekte vinger naar een rotsblok, bijna anderhalve meter hoog, in de vorm van een suikerbrood en aan de basis ruim een halve meter in doorsnede.

— Dat is niet ondoelbaar, mijnheer, wat-

woordde de reus eenvoudig. Hij begon onmiddellijk het sterke touw van zijn middel los te wikkelen, maakte vlug aan het ene einde een lopende knoop, zette zich schrap en zwaaide het touw boven zijn hoofd.

Het was echter allesbehalve gemakkelijk, want hij had geen armslag, daar de doorgang, ternauwernood twee meter breed was, maar toch kon hij geen stap verder naar voren doen, omdat zijn lichaam dan gezien zou worden en zeker aanstonds met kogels doorboord.

Daardoor kwam het ook dat Henderson tweemaal miste, zenuwachtig als hij werd gemaakt door het zachte jammeren van de ongelukkige gendarme daar aan de overzijde, die zich zijn krachten voelde ontglippen.

Maar de derde keer gelukte het, en die levendige Fransen konden zich niet inhouden, maar juichten van vreugde en opwinding, waarop de bandieten weer dadelijk begonnen te schieten, lukraak, daar zij volstrekt niet konden zien, wat er eigenlijk gebeurde, maar door dat juichen toch begrepen, dat de tegenpartij een goede zet had gedaan.

De lopende knoop viel over het suikerbroodvormige stuk rots, dadelijk trok de reus het touw aan, spande het zo strak mogelijk en wikkelde het andere uiteinde enige malen om de dichtstbijzijnde rots.

De overgang was hersteld.

Zonder enig bevel af te wachten wierp hij zich plat op de buik, schoof zijn geweer aan de riem op de rug en kroop stoutmoedig te voorschijn uit de opening in de borstwering. Het was voor allen een spannend oogenblik, want de volgende seconde zou blijken, of de tegenpartij hem nu kon zien, ja dan neen.

Tot zijn groot geluk echter was de bodem van die natuurlijke doorgang allesbehalve vlak, maar vormde een ondiepe geul, die misschien vele eeuwen geleden het bed van een bergstroompje was geweest, toen het ravijn zelf nog vol water had gestaan. Het was maar een paar decimeter rotsgesteente, dat hem beschermde, maar het bleek juist voldoende te zijn, want de reus kon blijkbaar onopgemerkt de rand van het ra-

vijn bereiken, greep het touw zonder een oogenblik te aarzelen, en het volgende oogenblik hing hij aan beide handen boven de afgrond en palmde zich naar de overzijde.

Hij kon dit geheel veilig doen, afgezien van de kans dat het touw kon breken, natuurlijk wegens de gesteldheid van de bodem aan de overkant, die het onmogelijk maakte, van iemand die over het voormalige bruggetje ging méér te zien dan diens lichaam tot ongeveer de knieën.

Zo bereikte Henderson dus ongezien de overzijde, en toen deed hij iets, dat niet velen hem zouden nadoen: hij kwam juist bij de beklagenswaardige gendarme terecht, liet met de rechterhand het touw los, en vatte met die hand de man, die op het punt stond los te laten, tussen zijn schouders. Hem op deze wijze steunende wist Henderson hem een weinig naar boven te trekken aldus de man helpende, toen deze zich met een laatste krachtsinspanning optrok. Eenmaal in betrekkelijke veiligheid op de rand van het ravijn liggende, viel hij meteen in zwijm, uitgeput door de inspanning en zijn dodelijke angst.

En nu bedachten ook de gendarmes zich geen oogenblik meer, maar één voor één palmden zij zich naar de overzijde. Raffles en Brand volgden dit voorbeeld en sloten de stoet, zonder dat er ook maar één schot knalde, en zonder dat de schurken in hun schuilplaats hadden kunnen zien wat er geschiedde.

Te minder was dit het geval, daar intussen de schemering snel was gevallen, en over een kwartier zou het zelfs hierboven gaan donkeren.

En daar waren nu tien welbewapende, vastberaden mannen aan de overzijde, want men had een van de gendarmes bij zijn gewonde kameraad achtergelaten.

Men kon de vijand nu in de flank aanvallen, zonder dat hij er enig vermoeden van had. De bandieten zouden echter gauw genoeg gewaarschuwd zijn.

Want zij moesten een of andere ordonnance hebben uitgezonden, om de stelling te verkennen, want plotseling zag Brand, die aandachtig rondkeek, op

een afstand van tachtig of honderd meter iets zwarts verschijnen boven een rots, heel langzaam, iets dat zwart was en puntig.

Hij hief onmiddellijk zijn geweer op, en ternauwernood zag hij een voorhoofd onder die puntige hoek, boven de grijze rots oprijzen, of zijn onfeilbaar schot knalde, een doodscreet weerklonk, het zwarte, puntige ding verdween, de bandiet was midden in het voorhoofd getroffen.

Dat was alweer een vijand minder, maar intussen moesten nu de bandieten begrijpen, dat de gendarmes er op de een of andere raadselachtige wijze in geslaagd waren, de overzijde te bereiken.

Het viel echter niet vast te stellen, waar zij zich ergens ophielden. Het was aan de linkerkant, en dat was alles wat men er van kon zeggen.

De sergeant der gendarmes gaf op zachte toon enige bevelen, en onmiddellijk werd alles voor de aanval en de verdediging in gereedheid gebracht. Men begon met een verbetering van de positie, want die was hier wat al te riskant, met dat diepe ravijn in de rug. Het was in de eerste plaats noodzakelijk wat verder de bergen in te trekken, waarbij de grootste voorzichtigheid in acht moest worden genomen, teneinde te voorkomen, dat men zou blootstaan aan het vijandelijke vuur.

Steeds dieper viel de duisternis, de spanning werd bijna ondraaglijk, men durfde alleen maar fluisterend spreken, totdat de sergeant het niet langer uithield en vastberaden zei:

— Het is nu bijna donker, jongens, en ik ga op onderzoek uit. Ik moet weten waar die schurken zich bevinden. Het is ook bijna tijd dat de anderen komen opdagen.

— De anderen? vroeg Raffles. Er kunnen er toch niet meer over het ravijn zijn getrokken?

— Een afdeling van twintig man zou over de grote brug marcheren, mijnheer, antwoordde de sergeant. Die kunt gij niet hebben gezien, want die zouden van Bagas oprukken. Ik meen zelfs zoëven al flauwtjes te hebben horen schieten, heel in de verte. Over 'n half uur zou-

den onze versterkingen hier kunnen zijn, dat wil zeggen rechts van de bandieten, en als wij nu maar een hand voor ogen konden zien, dan zouden wij wel weten wie het loodje zal leggen.

De sergeant had de woorden nauwelijks gesproken, en wilde zich juist gereedmaken, alleen met een breed mes in de vuist geklemd, weg te sluipen, toen eensklaps het gehele berglandschap als het ware baadde in een zee van licht.

— Het zoeklicht, riep Brand opgetogen. Nu, dat komt juist op tijd; als zij het nu maar op de goede wijze gebruiken.

— Dat doen zij nu allesbehalve, bromde Henderson boos. Want het schijnt ons juist in onze ogen.

Hij beklagde zich te vroeg, de brave kerel, want aan de andere kant van het ravijn, waar blijkbaar zoëven het zoeklicht was opgesteld, werd de reusachtige lamp een weinig gedraaid, de verblindende lichtbundel zette haar reis over de bergkammen voort, en plotseling stiet Brand weer een kreet uit, want daar, op nauwelijks honderd meters afstand, was plotseling een groep mannen zichtbaar geworden, die klaarblijkelijk zoëven hun schuilplaatsen hadden verlaten, in de hoop, de gendarmes hier te kunnen overrompelen.

Bliksemsnel werden de geweren aan de schouders gebracht, en een waar salvo barstte los, gevolgd door een gehuil van woede, kreten van smart, en knetterende vloeken.

Al die lichamen doken in een oogwenk weer weg, maar de bandieten moesten niettemin grote verliezen geleden hebben in die enkele seconden.

Eensklaps begon er in de verte een mitrailleur te ratelen.

Het geluid was niet te miskennen voor lieden, die bijna allen in de oorlog waren geweest.

Het leek op het geknars van een koffiemolen, alleen maar wat harder, maar net zo regelmatig. Het was duidelijk, dat de linkervleugel van het aanvallende troepje gendarmes de omtrekkende beweging over de grote brug voltooid had en nu de bandieten, die zich blijkbaar verzameld hadden, in de flank en in de

rug aanviel.

Onafgebroken scheen het zoeklicht meedogenloos op dezelfde plek, en de geringste bijzonderheid was even duidelijk zichtbaar, alsof het klaarlichte dag was. De rotspieken tekenden zich scherp als stukken decor af tegen de zwarte achtergrond van de nacht, en ieder struikje, ieder boompje, ja iedere gras-halm was duidelijk waarneembaar.

Ook van de overzijde van het ravijn werden de bandieten bestookt, want onder dekking van de duisternis waren de gendarmes van de hoofdmacht hoger geklommen, en hadden nu een uitnemend plekje uitgezocht, beschut door een rand van rotsen en wel twintig meters hoger dan de stelling van de vijand.

Een gevecht, dat aldus zo ongelijk was geworden, kon onmogelijk lang duren. Steeds nauwer trokken de gendarmes de dodelijke kring om de volgelingen van het « Bergspook » heen, en na een vuur-

gevecht dat nog geen half uur duurde, zochten de overlevenden van de tegenpartij een goed heenkomen, waarbij nog menigeen in het stof beet, terwijl twintig hunner op het slagveld achterbleven, waarvan er achttien sneuvelden, en twee dodelijk gewond werden.

De gendarmes telden bij dit gedenkwaardige gevecht in het geheel twee doden en een gewonde.

Maar van Lupin en van de « Vrouw in het Zwart » vond men geen spoor. Men nam twee bandieten levend gevangen, maar die klemde de tanden oopen, bleven stom als het graf, en zouden zich liever hebben laten vierdelen dan iets van de gevreesde leider en diens geheimzinnige metgezellin mede te delen.

Toen hij het vernam, zei Raffles lachconiek tot Brand:

— Hij kan niet ver zijn; dat blijft dus voor een volgende keer.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schat in de Tempelruïne

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266